

DE LA 2

REVISTA
ȘCOLII GIMNAZIALE
ION BASGAN
FOCȘANI

PENTRU VOI

Limbă și comunicare

Om și societate

Științe

CREATIVITATE

Joc și joacă

Curiozități

ANUL 4, Nr. 4, Mai 2021

ISSN 2501 – 7373, ISSN – L 2501 - 7373

- **Revistă anuală** editată de Școala Gimnazială „Ion Basgan” Focșani
- Anul înființării: 2016
- Anul IV, Serie nouă
- Numărul 4/2021

Director: prof. Alina Dima

CUPRINS

- 01 Editorial
- 03 Limbă și comunicare
- 28 Om și societate
- 47 Științe
- 51 Joc și joacă
- 52 Curiozități

Desene coperta 1:
Maria Hărăbor,
clasa a VII-a D

Desene coperta 4:
Desnisa Brandabur
clasa a VIII-a B

COLECTIV REDACȚIONAL:

Coordonator: prof. Elena Ciobotaru
Consilier editorial și DTP design: bibl. Margareta Tătăruș
Corectură: prof. înv. primar Carmen Tomescu

COLEGIUL EDITORIAL:

prof. Alina Dima
prof. Mihaela Păun
prof. Mariana Țandără
prof. Marius-Ionuț Catană
prof. Veronica Groper

Responsabilitatea pentru conținutul articolelor aparține autorilor și coordonatorilor.

prof. ALINA DIMA
DIRECTOR

EDITORIAL

TOTUL VA FI BINE!

„Totul va fi bine!” - este sloganul pe care îl repetăm de mai bine de un an...

Să dăm puțin timpul înapoi! Martie 2020, momentul în care cursurile se suspendau pentru o vreme. Nu știa nimeni ce urma să se întâmple.

Sincer, am crezut că e ca atunci când Baba Iarna își scutură cojoacele și face ca drumurile să devină impracticabile. Iar mersul la școală ar fi fost o aventură pe care autoritățile nu și-o asumau. Și se închideau școlile, dar nu pentru mult timp, cel mult o săptămână.

După câteva zile, mi-am dat seama că lucrurile nu stăteau așa cum credeam.

Începeam să experimentăm ceea ce până atunci văzusem doar în filme sau citisem în cărțile de istorie. Normalitatea, pe care noi o cunoșteam și pe care o iubeam fără să ne dăm seama, s-a transformat, cu o viteză extraordinară, și a apucat-o într-o direcție aproape necunoscută.

Lumea se confrunta cu o situație cu absolut nouă. Nu am fost pregătiți pentru asta. A trebuit să ne adaptăm la un alt stil de viață, cu noi reguli și comportamente nefirești.

Cei mai mulți dintre noi am renunțat la activități și gesturi pe care starea de urgență nu le admitea. Izolați în case, cu fața acoperită de masca de protecție, fără să ne întâlnim, să interacționăm, să ne îmbrățișăm, am început să facem diferența între cum este să faci „școală cu prezență fizică” și „învățământ în mediul online”.

Au apărut restricțiile, foarte multe restricții. Pandemia nu ne-a dat voie să ne întâlnim, să vizităm locuri dragi, să ne apropiem unii de alții, să ne plimbăm, să mergem la teatru ori la film...

Ceea ce pandemia nu ne-a interzis a fost iubirea. Iar acest sentiment s-a manifestat în forme multiple și diverse.

Vorbesc despre colegii mei și miile de profesori din toată țara.

Oricât de modern și de deschis către nou era, profesorul anului 2020 nu a fost pregătit să răspundă provocărilor pandemiei, în ceea ce privește actul educațional. Unii și-au recunoscut neputința și s-au retras, dar cei mai mulți au dat un „refresh” propriei persoane și au pornit pe un drum nebătătorit. Este adevărat, cu toții am absolvit cursuri de „metode inovative cu ajutorul tehnologiilor moderne”, dar oare în timpul cursului s-a precizat că este posibil să folosim exclusiv aceste tehnologii? Știm bine că de la teorie, la practică este drum lung. Și am pornit. Mai stângaci la început, dar am avut dorință de învățare. Și nu a contat de unde am învățat: de la un coleg mai priceput, din tutoriale, cursuri, de la copiii noștri, de la elevi. Și nu este ușor să încerci să explici ceea ce știi mai bine, dar să nu poți, pentru că îți lipsesc tabla, markerul, gesturile, materialul didactic intuitiv. Nu poți să verifici dacă Ionel a scris corect în caietul său și nu „a mâncat” vreo literă sau să corectezi caligrafia. Se spune că iubirea înseamnă jertfă, iar jertfa arată cât iubești. Sacrificiul profesorului nu a fost atât de mediatizat, așa, ca acelor „din linia întâi”.

Însă, „jertfa se suferă în tăcere, jertfa nu se laudă. Tăcerile sunt mai profunde decât cuvintele.” (N. Steinhardt)

Poate nu am fost în „prima linie”, dar îmi place să cred că pentru ceea ce am făcut noi, profesorii zilelor noastre, am fost măcar în a doua linie din „linia întâi”.

Cât de bucuroși erau elevii mici când se întâlneau cu Doamna care le vorbea și din carte, dar mai ales din suflet... sau cum se poate măsura bucuria elevilor mai mari care puteau folosi fără interdicții toate dispozitivele?

Cu toții am dovedit că iubim ceea ce facem și suntem dispuși să ne schimbăm, să ne perfecționăm pentru a aduce bucurie celor din jur. Această bucurie izvorăște din puterea de a spune că acum „totul este bine”.

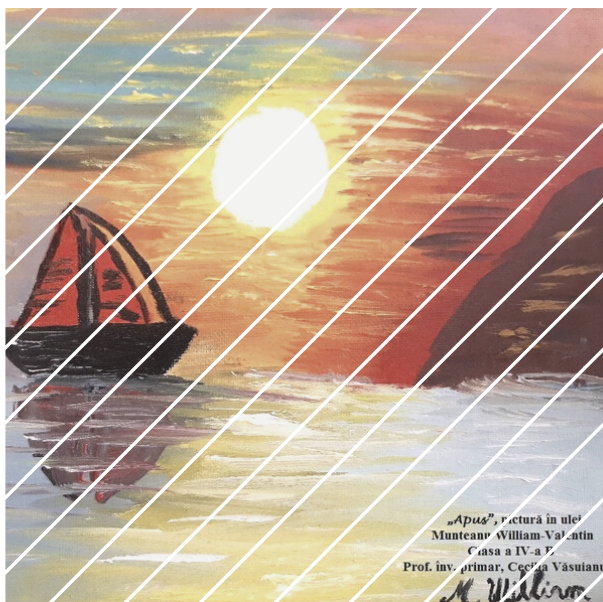
Vă felicit, pe voi toți, BASGANIONII, pentru puterea de adaptare, pentru toată priceperea și răbdarea de care ați dat dovadă în toată această perioadă dificilă, pentru efortul depus și bucuria de a dăru! Sunt foarte fericită că fac parte din asemenea echipă puternică și specială și vă mulțumesc din toată inima!

**VĂ INVIT SĂ CITIȚI ACEASTĂ REVISTĂ
PENTRU A-I DESCOPERI
PE MICII ȘI MARI NOȘTRI CREATORI,
TALENTAȚI ȘI INSPIRAȚI,
ÎN TOT CEEA CE AU FĂCUT ȘI TRĂIT ÎN ULTIMUL AN!**

DRUMUL CĂTRE ȘCOALA CARE M-A ALES

prof. inv. primar LUCICA DUMITRU

Îmi plac poveștile, toate clipele se transformă iute în amintiri, apoi se ȧșes în poveștile timpului, toate trăirile devin povești dacă străbat mai întâi inimile calde și memoriile afective.

Povestea mea de azi nu e complexă, e doar un crâmpeli smuls din cufărul pe care-l ȧin cu bucurie deschis întotdeauna. E noapte și inima-mi dictează nostalgică și plină de recunoștință bucuria unui moment.

Tiparul știe cum am ajuns să fiu slujbașa inimoasă a dăscălitului, însă nu știe cum am ajuns să pășesc în școala de astăzi, în școala cea plină de speranță, care mi-a oferit o nouă pătrăciță a mea. Am o obișnuință ciudată și pățimașă, mă rup greu de locuri și de oameni, pe unde trec las din mine o bucăciță de suflet, simt așa că Dumnezeu mi-a dat sufletul ca să-l împart, e-al meu și totuși nu-mi aparține.

Nu din comoditate sau din lipsa încrederii în propriile mele forțe, ci din modestie mi-am așteptat cuminte rândul către mai bine, către acasă.

Îmi iubesc profesia, cum de altfel toți colegii mei și-o iubesc, în prea stigmatizat sistem de învățământ, cei mai mulți rămân din iubire.

Noi, dascălii, avem un jar pățimaș în coșul pieptului, trăim pentru reușita roadelor, pentru bucuria altora, tragem cu puteri nebănuite de orice fir al speranței. Toți suntem artiști tăcuți, iar aplauzele noastre trăiesc în inimile celor pe care-i călăuzim cu atâta drag.

V-am spus că amintirile sunt păcătoase, te poartă cu repeziciune către alte traiectorii, începusem să vorbesc despre alt drum și mă văd nevoită să mă scutur de loloașele gândurilor ca să nu mă lungesc. Vă mărturiseam că am așteptat să-mi merit următoarea mutare pe tabla cea mare de șah. Cu strângere de inimă, mi-am depus dosarul de transfer. ȧin minte că o cotracandidată mult mai tânără decât mine mi-a spus atunci, în cadrul unei întâlniri profesionale, „auziți, doamnă, m-am interesat... faceți naveta de peste mai bine de zece ani, ce v-a venit să vă depuneți dosarul acum?” Aproape lipsită de reacție, trăsniță de curajul ei, am reușit să îndrug doar atât: „de doisprezece ani fac naveta.” Am obținut un post în oraș, post pentru care au plâns și s-au zbatut mulți, dar eu nu mă bucuram deloc, mai mult decât atât, mă întristam ca prepelița, la gândul că urma să-mi părăsesc elevii de la Odobești. Nu mă puteam bucura nicicum, cred că o înfrângere m-ar fi bucurat enorm în situația de atunci. Doamne, cum să închid ușa fără să privesc înapoi? De ce, tată, am moștenit eu conștiința acesta de la tine? Și n-am putut să mă desprind de copilașii mei, chiar dacă mi-au mâncat urechile unii dintre ei, simțeam că le iubesc chiar și obrăznicile.

În anul următor, mi-am depus iarași dosarul de transfer, îmi doream încă un an de detașare în interesul învățământului, mi-ar fi crăpat obrazul să-i mai cer conducerii școlii respective un alt an de îngăduință.

Și ce credeți? Așa de tare mă iubește Dumnezeu, că în anul următor am obținut acordul pe primul loc în două școli din oraș. Eu sunt obișnuită să obțin foarte greu o reușită, o confirmare, viața n-a fost niciodată blândă cu mine, m-a trântit de multe ori, ușile toate s-au deschis greu în fața mea, dar și când s-au deschis, deschise au rămas. De data aceasta, totul a fost nefiresc de simplu, mi se părea că Dumnezeu glumește cu mine, așteptam iarăși o trântă strașnică de nicăieri, care nu venea nicicum.

Na, Lucică dragă, spuneai că Dumnezeu îți dă, dar nu-ți pune și în traistă, iaca, ai traista plină, ce carte joci, decide-te acum! Acestea sunt momente astrale în viață, noi suntem obișnuiți de mici să dăm vina pe Dumnezeu, ne spălăm repede pe cap cu zicala „așa a vrut Dumnezeu”. Imaginați-vă, eu abia aleg o haină din magazin, dar acum? Acum era și mai greu, în fiecare noapte alegeam câte o școală. Una dintre școli era condusă la momentul respectiv de către o rudă prin alianță, iar argumentul refuzului meu moral a fost poate și acela că n-aș fi permis nimănui, nici măcar la nivel de gând, să-mi aducă vreodată acuzații că aș fi intrat într-o școală pe ușa din spate. Nu-mi plac situațiile discutabile, unii oameni se leagă de orice pentru a crea artificial urzeli senzaționale, doar așa, din plăcerea vorbei seci. Plus că nu sunt doar modestă (dau din gene acum), sunt și corectă, iar aici nu glumesc, se poate demonstra, înainte de a participa la ședința publică, mi-am exprimat telefonic poziția către ambele școli, mai degrabă rugămintea de a fi lăsată să-mi duc seria la capăt. Am decis ce voi face atunci când o voce prietenoasă, deschisă și democratică mi s-a adresat așa „e decizia dumneavoastră, doamna Dumitru, e omenește ce-mi cereți, faptul că nu vă lasați clasa îmi spune și mai multe despre dumneavoastră, noi vă așteptăm cu drag în școala noastră, sper să alegeți înțelept”.

Așa de caldă a fost discuția, și totuși fermă, am simțit atunci mâna de fier în fina mânășă de catifea.

A doua zi, am ales în ședința publică Școala „Ion Basgan”, am plecat către casă și în drumul meu am oprit să-mi iau pâine. Din obișnuință, am scos și telefonul, aveam un mesaj: „BINE AȚI VENIT ÎN FAMILIA NOASTRĂ!”

Ochii mei s-au umplut de lacrimi, iar inima mea s-a umplut de bucurie. Ce frumos este să simți că o energie frumoasă îți cuprinde sufletul și-ți oferă sol fertil și o bucățică din propria rădăcină, o bucățică de suflet de care să te prinzi, așa cum spun eu.

Ușor mi-a fost drumul către Școala aleasă, ușor ca o pană, ușor ca o mângâiere de aprilie, destinul m-a îmbrățișat tandru și mi-a șoptit în taină: „Ești acasă acum, iar acasă găsești întotdeauna oameni dragi.” Și drag mi-a fost tot ce-am găsit aici, oameni de bine, sinceri, asumați și hărăziți peste toate darurile cu o cunună vie, o cunună de dragoste și omenie.

**„Bine ați venit în
familia noastră!”**

NU ZIDURILE FAC O ȘCOALĂ, CI SPIRITUL CĂ DOMNEȘTE ÎNTR-ÎNSA.

Regele Ferdinand I

Desen realizat de:
Maria Hărăbor, clasa a VII-a D

Desen realizat de:
Maria Hărăbor, clasa a VII-a D

Sorcova vesela,
Să trăiți, să înfloriți,
Pe părinți să-i mulțumiți,
Pe profesori să-i cinstiți,
Numai cu purtări frumoase și idei ingenioase!

Să fiți înțelegători,
Curajoși, cutezători!
Școala să vă fie școală!
Căci e tot ce e mai bun.
Pentru vârsta voastră-acum!

O SORCOVĂ VESELĂ

La mulți ani cu sănătate!
Pace și prosperitate,
Dragii noștri vă dorim,
Sănătoși să vă găsim
Și în anul viitor,
Să aveți în toate spor!

BOGHEAN RAREȘ, clasa a VI-a C
coord. prof. Mariana Țandără

Desen realizat de:
Teodora Muscalu, clasa a III-a A

Desen realizat de:
Ioana Țopăna, clasa a VIII-a A

Desen realizat de:
Georgiana Oțelaș, clasa a V-a C

ȘCOALA VIITORULUI

JîIU MIHAI, clasa a IV-a A

Coord. prof. inv. primar Carmen Tomescu

Astăzi, la școală, suntem anunțați că vom merge să vedem cum va arăta școala viitorului. Eu și colegii mei suntem foarte entuziasmați.

Doamna învățătoare ne spune să urcăm cu toții în autobuz și să așteptăm în liniște. După cinci minute, autobuzul pleacă și ajungem foarte repede la destinație. Când ajungem la „Școala Viitorului”, un ghid ne așteaptă la intrare nerăbdător să ne-o prezinte.

Acesta începe imediat să ne prezinte o sală de clasă foarte mare. În ea se află bănci și scaune plutitoare și două table digitale. Băncile au câte un ecran cu un pix, cu ajutorul căruia poți să scrii lecțiile și temele. Învățătorul este un robot inteligent, care monitorizează elevii în timpul unui test ca să nu copieze.

Acum mergem la cantină, unde

mesele și scaunele sunt tot plutitoare.

Aici este chiar și o cafenea Starbucks și un restaurant cu bufet suedez unde poți să manânci tot ce dorești. Elevii pot sta câte cinci la o masă. Pauzele mici sunt de cincisprezece minute, iar cele mari de treizeci de minute.

În pauze te poți duce în sala de informatică, unde poți să joci cu elevii jocuri online foarte distractive. Elevii nu mai au nevoie de ghiozdane, deoarece cărțile sunt depozitate în vestiarele de pe coridoarele școlii, care sunt foarte bine securizate și le poți deschide doar cu amprenta digitală sau cu un cod pin.

După o oră și jumătate de vizitat, ne-am întors la școala noastră. Când domnul director ne-a întrebat dacă vrem ca școala viitorului să fie așa, am răspuns în cor „Da!”.

COPIII VIITORULUI

STANCIU DIANA-MARINA, clasa a IV-a A

Coord. prof. inv. primar Carmen Tomescu

Școala s-a terminat și a început vacanța de vară. În drum spre casă, mă tot gândeam cum ar arăta școala din viitor.

Îmi imaginam că, în viitor, elevii ar merge la școală cu mașini zburătoare, în loc de caiete ar avea tablete inteligente, iar profesorii ar fi roboți, în afară de directorul școlii care ar fi o ființă umană care realizează acești roboți.

Elevii nu ar avea teme. În sala de mese ar fi un restaurant de

cinci stele și totul ar fi gratis pentru elevi.

Informațiile ar trebui memorate în câteva secunde, cu ajutorul unui instrument pe care îl așezi pe cap ca să asimilezi totul.

Aș vrea ca tot ce mi-am imaginat despre școala viitorului să se întâmple în realitate, cât bat din palme de două ori, dar știu că acest lucru nu este posibil. Singura opțiune rămâne să mă bucur de vacanța care tocmai a început.

CORABIA DE HÂRTIE

CARTAS ȘTEFAN-MATEI, clasa a IV-a A

Coord. prof. inv. primar CARMEN TOMESCU

Totul a început într-un oraș de la țărmul Mării Negre. Căpitanul Barbă-Verde anunțase că el caută marinarii cei mai curajoși pentru o călătorie până în Veneția.

Mii de oameni au venit în port. Unii au venit să se îmbarce, ca și eroul poveștii noastre, Constantin sau Costi, cum îl numeau prietenii, dar unii au venit doar să se uite la corabie. Din păcate, se dovedi că această corabie era făcută din hârtie.

-Mincinosule! strigă o bătrână. Vrei să ne omori copiii!

-Eu nu mai merg! exclamă un tânăr.

-Liniștiți-vă! Liniștiți-vă! Totul este în siguranță.

După aceea, Barbă-Verde începu să strige niște nume.

Acestea erau numele marinarilor.

Deodată, căpitanul spuse:

-Constantin să se urce în corabie!

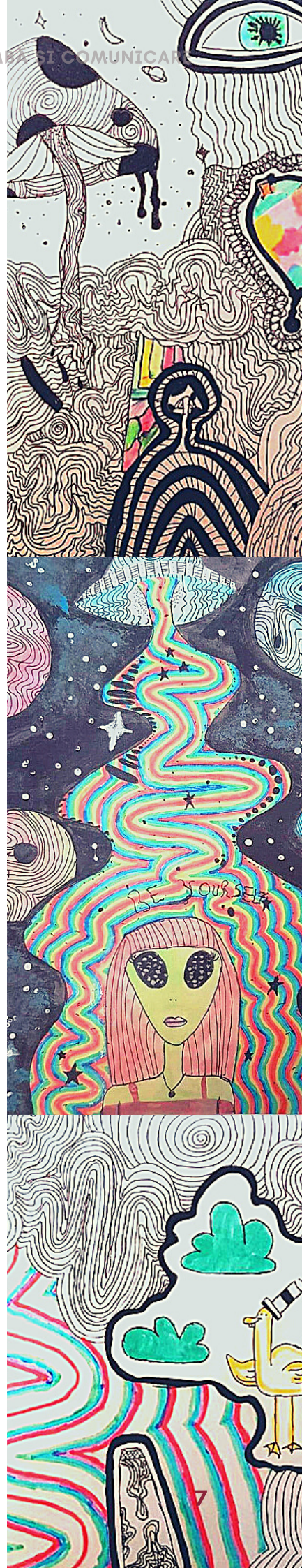
Acesta n-a mai simțit un sentiment atât de ciudat vreodată.

S-a urcat în corabie, chiar dacă ceilalți îl trăgeau înapoi.

Primul obstacol a fost la Istanbul. Corabia distrusea toate bărcuțele, spre uimirea lui Costi. Al doilea obstacol a fost în Marea Egee. Acolo, căpitanul Barbă-Verde parcă nu mai știa să navigheze. Se lovea de toate insulițele. Ultimul obstacol a fost în Marea Mediterană. Căpitanul roti corabia și unii marinari au căzut în apă.

Spre uimirea tuturor, mai puțin a lui Barbă-Verde, corabia a ajuns, în cele din urmă, în Veneția.

**Desene realizate de:
Carmen Dochia, clasa a VII-a B**

POVESTEA UNEI PICĂTURI DE APĂ

GRIGORE IOSIF, clasa a IV-a B

Coord. prof. inv. primar Cecilia Văsuianu

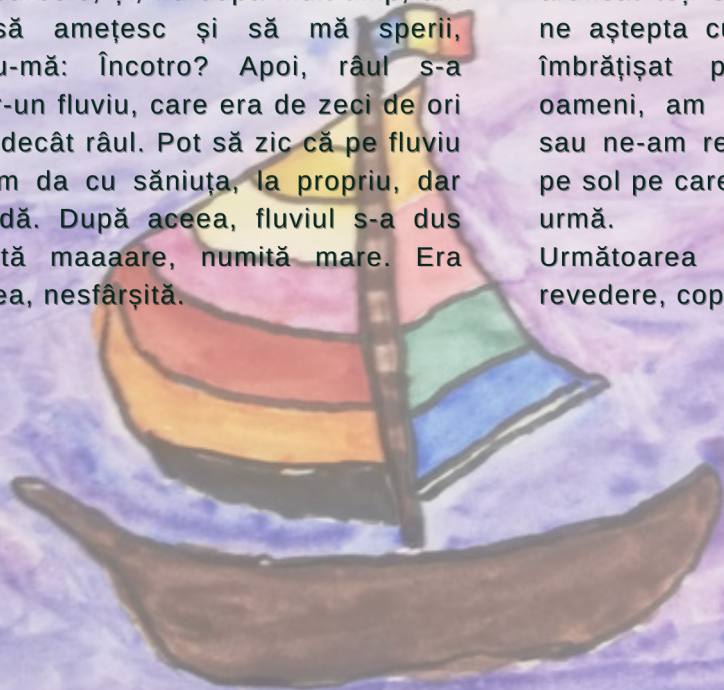
Salut, sunt Pic, picătura de apă! Nu știu exact ce vârstă am, dar mă bucur să vă cunosc! Vreau să vă spun cea mai nouă aventură a mea. Până acum, pânza freatică îmi era casă mai tot timpul: acolo mâncam, citeam, mă jucam, făceam temele și mai făceam tot felul de lucruri pe care le fac copiii.

Într-o zi, la un moment dat, picăturile adulte se uitau cu îngrijorare la mine pentru că trebuia să mă duc să sar pe treptele spre izvor și să mă dau pe tobogan. M-am dat pe tobogan, până când toboganul s-a lărgit. De fapt, izvorul s-a vărsat într-un pârau, dar eu nu știam asta, mă credeam în parc. Am mai mers puțin, până când toboganul meu improvizat s-a mărit considerabil. Pârâul se vărsase în râu, care alerga la vale, făcea mai mari curbele, și, nu după mult timp, am început să ameteșc și să mă sperii, întrebându-mă: Încotro? Apoi, râul s-a vărsat într-un fluviu, care era de zeci de ori mai mare decât râul. Pot să zic că pe fluviu mă puteam da cu săniuța, la propriu, dar fără zăpadă. După aceea, fluviul s-a dus într-o baltă maaaare, numită mare. Era mare marea, nesfârșită.

În mare mi-am făcut mulți prieteni, a fost frumos, dar la un moment dat, m-am încălzit, iar picăturile adulte ziceau c-am făcut febră. Din cauza febrei, dar și a vântului care cred că încerca să mă mai răcorească, am început să mă ridic, până sus la nori strigând speriat: Unde mă duceți? Văzând însă din Împărăția Norilor cum arată Pământul, m-am mai liniștit, mai ales că am văzut plutind alături de mine milioane de frățiori și surioare, zâmbind încântați și mirați totodată. Niciodată n-am mai ajuns așa sus!

Deodată, mi s-a făcut frig, pentru că vântul îmi furase hăinuța și nu voia să mi-o înapoieze. Dărdâind de frig și frică, am simțit cum, dintr-odată, am sărit cu parașuta, adică a trebuit să plouă și ne-am aruncat toți să îmbrățișăm Pământul care ne aștepta cu brațele deschise. Unii am îmbrățișat pomi, alții, legume, flori, oameni, am mângâiat păsări și animale sau ne-am reîntâlnit cu frățiorii noștri de pe sol pe care-l părăsisem cu puțin timp în urmă.

Următoarea aventură, în curând! La revedere, copii!

Desen realizat de:
Emanuel Muscalu, clasa a V-a C

AMINTIRI NEMURITOARE

BUCOVINEANU MARIA, clasa a VIII-a A

Coord. prof. Nicoleta Soare

Cu toții avem la bunici un loc aparte - curtea, prispa sau chiar o cameră - ei bine, dragă jurnalule, ți-l voi împărtăși și pe al meu. Un nuc, mai bine zis, fragila căsuță din el. Cocoțată pe niște crengi trainice, o cutiuță de lemn își duce viața liniștită. Descoperirea acesteia a fost inevitabilă, de cum am început să cresc și să-mi ridic privirea către cer, apariția ei m-a fascinat. Îmi amintesc și acum momentul cu pricina. Eram încă de-o șchioapă, pășeam prin curtea largă uluită de coroanele copacilor împletite din frunze ca niște dantele.

Cântecul surd al insectelor și iarba tremurândă foșneau odată cu înaintarea mea, parcă aflând de bucurie și plăcere. Când am vrut să privesc cerul suflat de niște buze roșii în amurg, ochii mi-au fost captați de inedita formă a unui copac. Nedumerită, m-am apropiat de acesta, încercând să-mi explic strania rânduială a crengilor. Doar că nu erau crengi, ci o căsuță, o căsuță adevărată!

Fada sa culoare și bucățile de lemn atârinate dădeau de înțeles că nu se afla la prima sa

tinerețe dar, în acel soare ce își trimitea ultimele iscoade obosite, mi se părea un castel în toată firea. Am dat fuga în casă și l-am întrebat pe bunicul dacă o putea ajusta, deși fiind vorba între noi, a fost nevoie de mai mult decât niște simple retușuri.

Și așa a început povestea mea și a căsuței din copac. Nu pot să-ți explic ce sentiment m-a învăluit la vederea vechii epave. Un soi de melancolie nedeslușită legându-se cu bucurie și extaz, dar și o urmă de resemnare.

Știam că a mai arătat cândva așa, iar asta înseamnă că peste ani, când voi crește, va îmbătrâni iarăși, iar atunci cine o va mai repara? Până acolo mai e mult din fericire și nu e nevoie de o asemenea grijă.

Știi tu oare câte zile de vară am petrecut acolo sus printre păsările șterse, doar ca acum? Par a fi o eternitate.

A venit întunericul asurzitor, a ajuns chiar și aici printre gândurile mele gălăgioase, iar asta înseamnă că trebuie să mă opresc din scris.

**„Îți promit că mă voi întoarce,
căci aceasta este boala celui care scrie,
nu poate lăsa condeiul din mână.”**

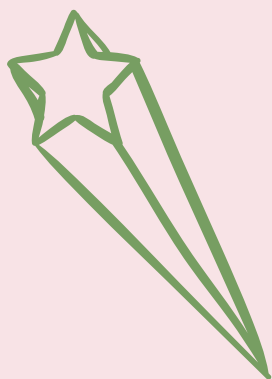

Desen realizat de:
Stephania Fluture, clasa a VII-a B

CĂSUȚA MEA DRAGĂ

COTÎRLAN LAVINIA, clasa a V-a C

Coord. prof. Mariana Țandără

*Casa mea mică și frumoasă
Are mereu o față prietenoasă.
Ea-mi zâmbește și vorbește
Ceremonios ca dintr-o poveste.
Tot timpul îmi istorisește
Întâmplări cu care mă uimește.
Are o imaginație bogată
Și o ușă maro de ciocolată.*

LUPUȘOR ȘI NICUȘOR

(fabulă)

BOGHEAN RAREȘ, clasa a VI-a C
coord. prof. Mariana Țandără

*În casa lui Nicusor,
 A sosit un lupușor.
 Lupușor, un câine mic,
 Dar cu mustăți de pisic!*

*Tot acolo locuiește
 O mătă ce râvnește
 La capturat șoricei
 Hoțomani și mititei!*

*Într-o zi, de dimineață,
 Când ai casei dormeau toți,
 Pisicuța cea isteată
 I-a mâncat exact pe hoți.*

*Când băiatul s-a trezit,
 Lupușor lătra,
 Lăudându-se într-una: „Este fapta mea!”
 Și se tot mândrea...*

*Tu păzește casa!
 Știi că șoriceii,
 Nu-s de mutra ta!*

*„Lauda de sine,
 Nu miroase a bine”,
 Dragă Lupușor!
 Zice Nicușor,
 Să știi că minciuna nu-i de niciun ajutor!*

Desen realizat de:
Elena Petrea, clasa a VI-a A

FLORICICA GALBENĂ

MARINESCU DARIA, clasa a IV-a C
coord. prof. inv. primar Mariana Cudalb

Odată, demult tare, o floricică galbenă, frumoasă ca razele soarelui, se credea neînsemnată. Spunea mereu că nu este importantă și că nimeni nu o iubește.

Totuși, ea avea un vis. Spera că într-o zi va zbura precum păsările. Într-o seară frumoasă, floricica întrebă o lea:

-Florile ca mine pot zbura, nu-i așa?

Laleaua izbucni în râs.

-Cum să zbori? Crezi că ai aripi? Oricum tu nu însemni nimic în această lume!

Floricica se întristă, dar nu avea să asculte de o lea răutăcioasă. Atunci s-a decis să întrebe un mac roșu.

-Florile ca mine pot zbura?
Macul începu și el să râdă.

-Nu! Cum să zbori? Tu nu ai putea pluti niciodată!

Această replică o duru mai tare pe floricică și se lăsă păgubașă. Acum era convinsă că nu poate zbura.

Undeva pe un munte, Împărăteasa Florilor o auzi și i se făcu milă de biata floricică. Voia să-i îndeplinească dorința.

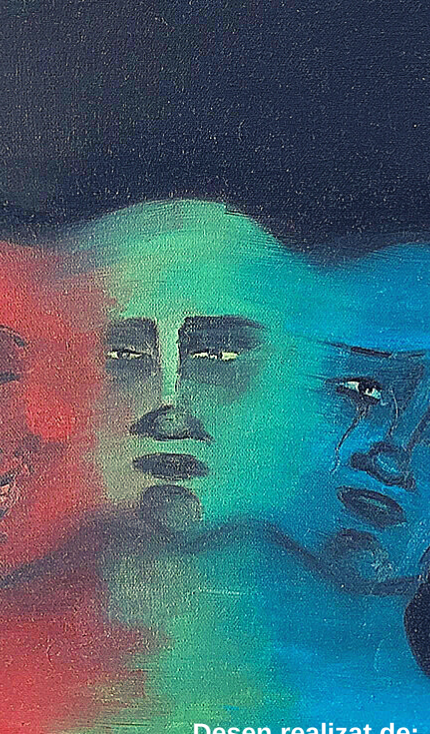
În dimineața următoare, floricica se simțea moale și pufoasă. Ce se întâmplase?

Peste ceva timp, veni un vânt puternic și floricica simți că plutește. Chiar zbura! Visul i se îndeplini. Era purtată de vânt, iar puful ei zbura prin toate colțurile lumii.

**„De atunci, florile acestea
se numesc pădăii.”**

Desen realizat de:
Alexia Eșanu, clasa a VI-a A

Desen realizat de:
Alexia Eșanu, clasa a VI-a A

Desen realizat de:
Maria Hărăbor, clasa a VII-a D

Desen realizat de:
Elena Ciocîrlan, clasa a V-a C

VISUL...

MUNTEANU GIULIA, clasa a V-a A
coord. prof. Mariana Țandără

Într-o seară, m-am așezat în pat și am început să visez cu ochii deschiși, cum ar fi dacă mi s-ar împlini cea mai mare dorință. Și, meditănd la această întrebare, am adormit. Am început să visez că sunt într-un loc fermecat, cu tot felul de animale și creaturi fabuloase. Am văzut două ființe ciudate care se apropiau încet de mine, acestea semănând cu un iepure. Ele s-au oprit în fața mea și am deslușit niște voci care-mi răsunau în cap. Mi-am dat seama că le pot citigândurile și puteam să vorbim ca de la om la om. Am observat că, dacă mă gândeam la ele, aflau acea idee, de parcă am fi fost într-o conversație a gândurilor. Am început să mă plimb pe acolo.

Privirea mi-a fost atrasă de dragoni înflăcărați, flori cântătoare, cerbi cu desene frumos imprimate pe blana cafenie.

Am zărit o peșteră și, dintr-odată, am auzit un strigăt. Am alergat spre grotă cu lanterna în mână. Am intrat fără ezitare. Era ca un bârlog de lupi, dar se aflau ouă peste tot, păreau de păianjen. Mi s-a oprit brusc lanterna și, când s-a aprins din nou, am văzut o tarantulă uriașă, hidoasă și înfometată. Am început să fug, dar m-a prins de braț. Când am văzut că își deschide gura să îmi înghită capul, mi-am simțit aproape sfârșitul.

Ceva suna și vibra insistent lângă mine. Era alarma de la telefon.

„Totul s-a risipit ca printr-o magie. Fusese doar un vis...”

Desen realizat de:
Diego Nedelcu, clasa a V-a C

Desen realizat de:
Diego Nedelcu, clasa a V-a C

FURTUNĂ PE MARE

ILIESCU ILINCA IOANA, clasa a IV-a B

coord. prof. inv. primar Cecilia Văsuianu

Marea Neagră, înspumată, înspre țărmuri vine lin,
Poartă-n valul său sălbatic un albastru din senin.
Țărmurile mângâiate șoptesc cântece de dor
Poezii de mult uitate, așternute pe covor.

De departe, pe catarguri, sună vuiet de furtună,
Marea Neagră se-nfurie, strânge norii în cunună
Și transformă-al său albastru într-un negru ca de smoală
Alungând biete corăbii, zăpăcite de răskoală.

Însă peste-al mării creștet, se ridică chiar din spumă
Policandrul cel măiastru, toarnă aur pe furtună
Liniștea acum se lasă, peste-al mării negru suflet
Ultimele rămășițe se alină într-un răsuflăt.

Desen realizat de:
Ana Sava, clasa a VII-a B

STRADA MEA

GURGUIATU IOANA, clasa a VI-a A

Coord. prof. Marius Catană

Strada mea este diferită de alte străzi,
O stradă unde sentimentele sunt bine-venite,
Casele spun întotdeauna povești,
Iar minciunile sunt descoperite.

Să știți că nu vă zic minciuni.
Dacă m-ar prinde casa de pe colț,
M-ar lua de moț
Și mi-ar da drumul peste câteva luni.

În timp ce scriam poezii,
Blocul înalt se piti
După un copac frunzos,
Unde nimeni nu-l poate găsi.

Casa din spate nu ne lasă în pace.
Se plânge că-i singura de pe stradă,
Urâtă și murdară,
Dar nimeni nu o bagă în seamă.

Vedeți casa aceea de după bloc?
Nu mai tace deloc!
E atât de încrezută,
Că nimeni n-o suportă.

Puțin mai încolo, sunt două blocuri
Care inventează cele mai tari jocuri.
Nu se despart niciodată
Deoarece sunt făcute deodată
Sunt atât de subțiri,
Au ținut dietă luni în șir.

Înșiram până dimineață,
Dacă motanul nu-mi cerea dulceață.
Dar ce să facem, asta ne e datoria,
Ca să iasă cascadoria.

PETRU DUMITRIU

Desen realizat de:
Maria Hărăbor, clasa a VII-a D

SCURTĂ BIOGRAFIE

prof. MARIUS IONUȚ CATANĂ

Născut în 1924, la Baziaș, într-o familie din clasa de mijloc (tatăl, ofițer în armata română, mama, unguroaică din zona Brașovului), Petru Dumitriu este un scriitor care s-a remarcat prin controversele năcute în jurul său. Biblioteca tatălui, cea din Târgu-Jiu, sau cărțile cumpărate de la editura Hachette reprezintă sursa erudiției celui care avea să primească o bursă Humboldt în perioada 1941-1944. Învățarea limbii și a civilizației franceze o datorează părinților, care comunicau doar în limba franceză, până când mama a învățat, de altfel, foarte bine, limba română. Prin intermediul tatălui îl cunoaște pe Camil Petrescu, iar o piesă scrisă în adolescență ajunge pe masa Teatrului Național din București.

Debutează cu volumul de proză *Euridice*, dar recunoașterea ca scriitor realist-socialist va fi desăvârșită prin romanele *Pasărea furtunii* (1957), *Drum fără pulbere* (1951) și *Cronică de familie* (1957). În dialogul purtat cu George Pruteanu în 1995, romancierul mărturisea că regretă concesiile făcute regimului comunist, afirmând că ar fi dispus să-și taie mâna cu care a scris *Drum fără pulbere*. Oricum, la vremea respectivă, pentru romanele teziste menționate mai sus este onorat cu diferite distincții (director la Viața românească, ESPLA, președinte al consiliului editorilor din Ministerul Culturii), iar operele sale sunt incluse în manualele școlare. Este un privilegiat al regimului, se bucură de un real succes editorial, produce emulație printre scriitorii contemporani, fiind apreciat și de Henriette Yvonne Stahl, viitoarea soție, cu 24 de ani mai în vârstă, de care va divorța aproape imediat după căsătorie.

În 1960, aflat într-o călătorie cu soția în R.D.G., solicită azil politic. Rămâne o perioadă în Frankfurt, se angajează redactor, apoi lucrează în publicitate, dar, concomitent, caută „sponsori” dispuși să-i susțină financiar aparițiile editoriale. Desprins, în sfârșit, de „socialismul tăăresc”, scrie cu patos și patimă romane care arată adevărata față a comunismului (*Ne întâlnim la Judecata de Apoi* – 1961, *Incognito* – 1962, *Extremul Occident* – 1996, *Proprietatea și posesiunea* – 1991, *Omul cu ochi suri* – 1996). Se mută în Franța, iar în ultimii ani ai vieții se retrage la Metz, un orașel de lângă frontiera franceză. Imaginea, pe care cu greu și-a reconstruit-o, este aproape distrusă în perioada imediat postdecembristă, când, revenit în țară, îl susține în campania prezidențială pe Ion Iliescu, fost lider comunist.

Desen realizat de:
Maria Hărăbor, clasa a VII-a D

LE PROFESSEUR DU TROISIÈME MILLÉNAIRE

prof. ADRIANA BRATU

Un bon enseignant peut être un grand défi pour ce troisième millénaire. Est-ce que le professeur de ce siècle doit se transformer? Est-ce qu'un robot pourrait pratiquer le métier d'enseignant et le faire mieux qu'un être humain? Ce sont des questions auxquelles on essaie de répondre pour redéfinir le rôle de l'enseignant dans cette nouvelle société subjuguée par l'intelligence artificielle.

Mais avant tout, comment peut-on définir le métier d'enseignant? Et qu'est-ce que c'est un bon prof? Enseigner c'est faire acquérir la connaissance ou la pratique d'une science, d'un art, d'une discipline, mais être professeur c'est beaucoup plus. Un professeur doit, bien sûr, transmettre des connaissances, mais aussi savoir organiser le travail en classe, travailler en équipe, évaluer non pas pour sanctionner les erreurs, mais pour éclaircir, encourager et motiver les élèves. Un enseignant doit faire apprendre les élèves à agir dans un environnement économique, culturel et social et à créer des relations. Ainsi, un enseignant doit contribuer à transmettre aux apprenants non seulement les matières inscrites au programme éducatif, mais également les valeurs généralement admises et prônées par la société dans laquelle nous évoluons.

Un bon professeur doit bien maîtriser sa discipline et avoir le désir de partager, doit avoir la capacité d'observer, d'analyser, de structurer et d'évaluer, l'habileté à capter l'attention, à concevoir et à faire des stratégies et la facilité de communiquer et de faire circuler l'information. Compétent, disponible, à l'écoute des élèves, réceptif, imaginatif, dynamique, respectueux, patient, à jour, bon communicateur ce sont autant de qualités qu'on demande à un professeur idéal. Si le métier d'enseignant se réduit seulement à ces compétences et à ses qualités, on pense qu'un robot peut être un meilleur professeur. Un humanoïde peut être un bon communicateur verbal, peut-être une encyclopédie, avoir des réponses à toutes les demandes d'informations formulées par les élèves, mais est-ce qu'il peut transmettre des valeurs et des attitudes? Est-ce qu'il peut maîtriser la communication non verbale? Est-ce qu'il peut établir le silence dans une classe sans utiliser les modes verbaux de communication?

Un professeur humain peut imposer son autorité devant les élèves sans crier, seulement par des gestes, mimique et attitude. Un professeur peut être un modèle d'élégance pour certains de ses élèves, un modèle d'attitude; ce sont des valeurs qu'on n'apprend pas, mais on adopte ou on imite. La communication non verbale aussi importante en classe que celle verbale reste une grande provocation pour les créateurs d'androïdes.

Un autre aspect du métier d'enseignant qui me semble impossible à être adopté par un robot c'est le côté sentimental. Un bon prof doit aimer les élèves, doit avoir de la passion pour ce métier. Enseigner c'est établir une relation et, si on ne crée pas d'abord le contact, il ne peut pas y avoir transmission des connaissances. Il y a donc une dimension affective et interpersonnelle essentielle dans l'acte d'enseignement. Est-ce que les robots ont du cœur, est-ce qu'ils sont capables d'avoir des sentiments? Est-ce qu'on peut apprendre à aimer ou à sentir? Les robots destinés aux services à la personne sont-ils capables de mimer toute une palette d'émotions dans leur comportement pour être acceptés sans réserve dans « l'intimité » de la classe? L'enseignant est le maître dans sa classe. Il doit conduire l'apprentissage, faire des scénarios, des stratégies, trouver des solutions et prendre des décisions. Un robot peut remplir une liste de tâches programmées par l'homme dans un environnement connu, mais confronté à un événement totalement imprévu, il ne peut pas « imaginer » la bonne réaction, ce qui est le propre de l'intelligence humaine. Est-ce qu'il peut faire face aux élèves révoltés et désobéissants?

A mon avis, si l'humanité accepte de remplacer l'enseignant par le robot on risque de perdre l'autorité humaine sur la Terre. Cette planète deviendra un monde des humanoïdes où l'homme ne retrouvera plus sa place. Est-ce que tous peuvent devenir des créateurs d'androïdes? Alors quoi faire? Quelle sera notre rôle dans ce monde? Quelle serait notre préoccupation? Par conséquent, l'enseignant du troisième millénaire doit rester humain. Avec l'intégration de la technologie et les différentes innovations pédagogiques, l'éducation connaît de profonds changements qu'il est difficile de prédire ce à quoi va rassembler l'enseignement dans les prochaines années. Dans ce siècle de nombreux outils numériques et mêmes les robots de type Sophia (le premier robot qui est reconnu mondialement comme citoyen saoudite) ou Saya (un anthropoïde féminin – enseignant créé par les chercheurs de l'université de Tokyo) deviendront accessibles au plus grand nombre d'entre nous. On peut également prévoir que l'apprentissage à distance prendra une part de plus en plus importante dans l'éducation au cours des prochaines années. Il deviendra de plus en plus naturel de suivre l'enseignement d'un professeur localisé dans une autre ville ou un autre pays, comme il est de plus en plus intuitif de réaliser de nombreuses activités de la vie courante en ligne. Dans ce cadre les robots peuvent contribuer à cette transition, tout en aidant à « humaniser » certaines expériences numériques et à distance en classe (donner un visage à un enseignement plutôt que de le concevoir à travers une tablette ou un simple écran). Comme pour de nombreux outils technologiques, la place et le rôle des robots dans l'éducation sont subordonnés à la manière dont les enseignants et les élèves choisiront de les utiliser. Donc il n'est pas question de remplacer les professeurs par les machines, quelques intelligentes qu'elles puissent être, mais de réfléchir à la manière de bien intégrer un outil qui a déjà fait son entrée dans l'éducation.

Classifié par Sigmund Freud comme un des trois métiers « impossibles » (à côté du métier de gouverner et de celui de soigner) parce que les résultats sont incertains, et bien souvent on ne voit pas l'effectivité de son travail, être professeur peut redevenir un métier attrayant car il peut t'apporter aussi beaucoup de satisfaction. Les petits bonheurs, on les trouve aussi dans la satisfaction de voir une classe se dérouler comme on l'avait prévue. Rencontrer des anciens élèves qui nous remercient, nous témoignent de la sympathie ou nous rappellent un mot, une attitude qui les ont marqués, c'est aussi un motif de satisfaction. C'est aussi l'occasion de constater que ce qui marque durablement s'exprime plus en termes de compétences, d'attitudes que de connaissances.

Desen realizat de:
Delia Spănu, clasa a VII-a B

TĂRÂMUL DE CIOCOLATĂ

DAVID-MIHAI ANDREI, clasa a IV-a C
Coord. prof. inv. primar Mariana Cudalb

Într-o zi de vară, Charlie umbla de colo-colo prin casă. Era singur și putea să facă tot ce voia. Deodată, el a constatat un lucru ciudat. Avea senzația că plutea. Căsuța se ridica încet-încet în văzduh.

-Ce se întâmplă? strigă băiatul.

Avea să pornească într-o călătorie. Fără să aibă timp să se dumirească, căsuța zbură tot mai sus. Pe drum, el a văzut cum doi copii se jucau cu mingea în iarba verde ca smaraldul. În timp ce soarele galben ca spicul de grâu strălucea puternic pe cer, păsările frumos colorate ciripeau printre ramuri.

Mai apoi, a aterizat brusc. Ce bucurie! Când a ieșit din casă, a văzut că ajunsese pe tărâmul dulciurilor. Totul era făcut din ciocolată, acadele, turtă dulce. Totul!!! Când a pornit să exploreze, a văzut atât de multe bomboane de ciocolată, cât nici nu și-ar fi închipuit vreodată. Dar ceva îl neliniștea. Toate păreau terorizate de ceva. Dar, de cine sau de ce?

Mai apoi, a întâlnit o brioșă careia i-a dat binețe. Aceasta i-a răspuns politicos, dar în ochi i se citea frica.

-Ce se întâmplă cu voi? Credeam că odată ajuns în tărâmul dulciurilor nu voi vedea decât multă bucurie. Dar nu e deloc așa! spuse băiatul.

-Suntem conduși de un rege rău, foarte mândru de el, făcut din dulciurile cele mai râvnite de copii. Nu avem viața deloc ușoară și, ori de câte ori am

încercat să ne împotrivim, am fost și mai aspru pedepsiți. Ne e teamă că vreuna dintre noi va deveni într-o zi desertul cel mai râvnit al copiilor și asta îl va înfuria cel mai tare pe regele nostru. Stăm de obicei ascunse ca să nu ne vadă copiii.

-Cred că nu mi-ar fi atât de greu să vă scap de regele acesta! îndrăzni Charlie.

-Cum așa? întrebă nedumerită brioșa.

-Simplu... îl voi mânca.

Ajuns în fața palatului, Charlie a intrat direct în sala tronului. Regele era înconjurat de patru caramele delicioase care îi cântau la flaut. Băiatul se apropie, îl apucă pe rege și îl mănca pe nerăsuflăte sub privirile disperate ale caramelelor. Charlie le-a asigurat că nu-i plac deloc caramelele și că nu le va mânca, ci doar le-a scăpat de regele cel rău.

Până în acel moment, în fața palatului se adunase o mulțime curioasă. Când Charlie a ieșit din palat, s-au auzit strigăte puternice, de bucurie. Printre acadele și bomboane, a zărit-o pe brioșa de mai devreme.

-Vrei ca de acum încolo tu să fii regele nostru? spuse ea pe nerăsuflăte.

Dar când tocmai i se așeza coroana pe cap, se auzi un ciocănit firav la ușă și pe mama care îi spuse:

-Trezește-te, Charlie! E timpul să pleci la școală!

MĂȘTI ALE MULTICULTURALITĂȚII ȘI ALE INTERCULTURALITĂȚII

prof. MARIANA ȚANDĂRĂ
economist GINA MUNTEANU

Societatea modernă, caracterizată prin dinamism, prin unitate, dar și prin diversitate, tinde să se autodefinească periodic. Una dintre coordonatele acestui demers este și dimensiunea sa culturală.

Cultura este considerată un nivel apriori, transmis pe multiple canale către tânără generație – „un prealabil la ivirea unor evenimente sau situații multiple.” (Cucuș, 2000)

În sens larg, cultura reprezintă un ansamblu de: mituri, valori, norme, obiceiuri și tradiții, modele de acțiune, comportamente și atitudini. Aceste elemente devin manifeste în relațiile dintre membrii unei societăți sau grup social, dar și între aceștia și membrii altor grupuri socio-culturale; prin elementele sale, cultura permite acestor indivizi să conviețuiască, să trăiască împreună.

Cultura este circumscrisă unor coordonate de determinare (spațiul geografic; numărul și tipul de relații cu alte grupuri umane;

istoria comună de secole adunată; limba vorbită; structura organizațională a grupului; concepția despre lume și om și religiile la care se aderă; deținerea și modul de exercitare a puterii în grupul respectiv; nivelul și modalitățile de educare a tinerilor, moduri de petrecere a timpului liber). Fiind un fenomen dinamic, cultura se reconstruiește permanent, valorificând experiența fiecărei generații și chiar a unor subgrupuri aparținând aceleiași comunități socio-culturale.

„Din punct de vedere teoretic, cultura este alcătuită din totalitatea întrebărilor care ne privesc pe toți și care nu au primit încă un răspuns specializat, de natură pur tehnică. Rezultă de aici că o cultură bine rânduită este una în care există un rezervor de întrebări care îi privesc pe toți oamenii, indiferent de interesele lor cognitive speciale. O cultură fără acest set de întrebări este ca o societate fără bine comun, una pe cale de dezintegrare.

În termenii modelului spațial al roții, o cultură bine rânduită trebuie să aibă și căpățână, și spițe, și obezi. În căpățână se află întrebările care ne privesc pe toți. Prin spițe se individualizează întrebările care deschid formele specializate de cultură. Acestea se realizează integral în obezile care bordează circumferința roții, pe conturul căreia va aluneca de acum, lin, vehiculul umanității.” (H. R. Patapievici – „Despre idei&blocaje”-p.136).

„Multiculturalism” și „interculturalism” sunt doi termeni noi care, deși deseori utilizați ca sinonimi, prezintă o serie de diferențe ce pot fi puncte de plecare distincte în elaborări educaționale.

Multiculturalitatea face trimitere la un nivel general al problematicei – diferite grupuri socio - culturale viețuiesc într-un spațiu

fizic comun fără a-și propune în mod explicit să comunice și să coopereze, adică să stabilească în mod intenționat și planificat relații de schimb sau de cunoaștere reciprocă. Societățile multiculturale sunt realități date, existente, în care oamenii aparținând unor grupuri diferite intră în contact întâmplător, atunci când situații concrete de viață o impun. Pluralismul moral și religios nu exclude existența unui set comun de valori și principii care să întemeieze identitatea civică în spațiul fizico-social respectiv, dincolo de identitatea etnică sau religioasă. Bernard Lewis consideră că „interculturalismul” implică înțelegerea, aprecierea și valorizarea culturii proprii, precum și respectul bazat pe o informare autentică și pe construirea curiozității față de cultura etnică a celuilalt. Este un concept ce desemnează procesul complex de prețuire a altor culturi – nu în sensul aprobării în toate aspectele acestora, ci al tendinței de a vedea modul în care o cultură poate fi izvor de valoare pentru proprii ei membri, dar și pentru cei care aparțin altor grupuri culturale.

Interculturalitatea este un proces ce se produce la intersecția dintre culturi, nefiind un scop în sine, dar care poate deveni o finalitate atunci când sunt sesizate transformări nefirești sau comportamente nefaste la acest nivel de intersectare a culturilor.

Pluralismul cultural înseamnă tocmai intersectarea și dialogul dintre mai multe culturi cu geometrie variabilă (cu granițe maleabile și nu rigide, permanente). În societățile interculturale, cultura este o realitate vie, în reconstrucție și redefinire permanentă. În educația multiculturală accentul se pune pe intervenții, măsuri ce vizează coexistența sau alăturarea elementelor implicate; educația interculturală ține de cooperare, de acțiune conjugată (cf. Mitter, apud Cucuș, 2000).

Fiecare neam își păstrează creațiile populare ca o prețioasă ladă de zestre, pe care o ocrotește, o așază la loc de cinste, o șterge permanent de praful amintirii, o arată cu mândrie celor care vor să-i cunoască

profund identitatea, o deschide cu grijă, cu pioșenie, pentru a-i admira comorile.

Ridicând capacul sipetului nostru, al românilor care sălășluiesc de veacuri pe meleaguri vrâncene, putem să privim rând pe rând frumusețile dintr-însul, încărcați de curiozitatea entuziastă cu care ne apropiem mereu de lucrurile vehi și valoroase.

În straturile consistente ale zestrei care este folclorul vrâncian se află măștile. Măștile cu funcție ritualică sunt cele mai importante din punct de vedere artistic. Măștile funerare închipuie trena funeabră de strămoși ai decedatului, care vin să asiste la funeralii. Numele lor de „uncheși” confirmă semantic referentul. Alcătuite din piei netăbăcite de animale domestice sau din bucăți de lemn moale cioplit grosolan, ele schițează figura omenească în structura ei genuină: capul printr-o formă ovoidală, ochii holbați prin două găuri rotunde, gura crispată printr-o trăsătură transversală, plețele prin câlți și barba printr-o blăniță. În ansamblul ei, construcția măștilor de uncheși ținea în trecut de arta funerară, gravă și solemnă; în vremea noastră ține de arta grotescă, satirică și caricaturală a mascaradelor vialde de Anul Nou. Măștile reprezintă chipuri de babă, unchiaș, ursăriță, paznic și altele, care au stârnit hazul atâtor oameni la clăci sau la sărbătorile de iarnă. Celebru este Șerban Terțiu, care a învățat meserie de la tatăl său, alt creator popular de renume, moș Pavel Terțiu, care, la rândul lui, a fost ucenicul bunicului său după mamă, Ion Amariei Ursu. Acesta confecționa măști pentru oamenii care însoțeau mortul, precum și pentru copii, de Anul Nou sau pentru flăcăii care frecventau clăcile. Fetele torceau cânepa, iar flăcăii veneau mascați având la ei fluier, cavale și lăute. Într-o adevărată scenă de comedie, strigătele și cimiliturile se succedau una după alta, unele scornite chiar atunci.

Chipărușul este jocul preferat de la priveghiuri. Cei ce-l joacă sunt de obicei mascați, adună jucătorii în jurul focului, așezați în arc de cerc.

Focul se aprinde în mijlocul curții și reprezintă focul purificator al cărui combustibil consta în obiecte personale aparținând defunctului sau defunctei, porțiuni din gardul gospodăriei și chiar din resturile lemnoase ale sicriului. Cel care este în capul șirului (starostele) are în mână un ciomag, cu un cap cu două fețe, reprezentând binele și răul, ziua și noaptea, viața și moartea. Jucătorii sunt așezați unul în spatele altuia și, de obicei, sunt legați cu un lanț, care simbolizează lanțul vieții. Cel din spate ține pe cel din fața lui de curea sau de haină. Cel din capul și din coada șirului sunt de obicei cei mai voinici. După ce s-au așezat, încep să joace alergând înainte, după ritmul muzicii. De la o vreme, însă, cei din spatele șirului încep să smucească în dreapta și în stânga, joacă neregulat, căutând să facă astfel încât să-i trântescă pe cei din capul șirului pe foc. Când nu izbutesc, cei din capul șirului o cotesc spre stânga înapoi, vrând să ajungă cu tot șirul la cel din urmă. Dacă ajung acolo, încep să izbească cu ciomagul la cei din urma șirului. Aceștia negreșit caută să fugă și, neavând în altă parte încotro să o ia, trebuie să sară peste foc. Dansurile rituale din jurul focului, din riturile de înmormântare din Vrancea, sugerează ideea nevoii de purificare prin fum și foc a defuncților, pentru a putea fi primiți de către strămoșii lor, în lumea de dincolo.

Măștile le permit celor care le poartă să-și asume o altă identitate, uneori până la punctul în care renunță la propria personalitate. Măștile erau o parte fundamentală a teatrului grec antic, subliniind personalitatea personajelor interpretate de actori. Masca tragică era un atribut al Muzei teatrului tragic, Melpomene, iar masca comică era un atribut al muzei Thaliei, muza comediei sau a poeziei pastorale. Aceste două măști reprezintă și acum teatrul. În Roma Antică se făceau măști mortuare din ceară ale decedatului. Acestea reprezentau strămoșii unei familii, și erau purtate în procesiune în fața catafalcului membrului familiei decedat.

Când obosim, copleșiți de vârtoarea societății moderne, când nu mai reușim a ne profila identitatea, când desființarea granițelor geografice reclamă diversitatea culturală, e bine să ne întrebăm, asemenea lui Victor Hugo: «Ce-ar fi oare un copac fără rădăcini și, am adăuga noi, un popor fără lada de zestre?».

Desen realizat de:
Stephania Fluture, clasa a VII-a B

CUM ȘI-A GĂSIT IEPURAȘUL CASA

Grigore Iustin, clasa a II-a A
coord. prof. inv. primar Nicoleta Cojocă

Era o zi de primăvară, iar soarele dăruia raze calde pământului. Iepurașul de Paști hoinărea pe câmp. Deodată, a văzut niște frunze uriașe.

- Sunt niște frunze de morcov! spuse el.

A încercat să le scoată, dar a dat greș. L-a chemat pe broscoi și împreună s-au opintit, au tras, au tras, dar nu au reușit să scoată morcovul.

L-au văzut pe puiul de găină Scoate Capul din Găoace și s-au gândit că un pui

depune efort când iese din ou, deci este puternic.

L-au rugat să tragă împreună de frunzele morcovului:

- Oac, oac, oac, it, it, it, hip, hip, hip! și au reușit.

Era gigantic! Iepurașul a multumit celor doi și nu a încercat să-l mănânce, crezând că e un morcov-casă.

- Căsuța e gata, a spus el, voi m-ați ajutat și, pentru asta, o să împart casa cu voi!

Așa și-a găsit iepurașul casa.

PISICA POZNAȘĂ

CIOCÎRLAN ELENA, clasa a V-a C
coord. prof. Mariana Țandără

*Pisica mea e drăgălașă
Și mai mereu - poznașă;
Cu mustățile de nea
Și-un botic de catifea.*

*Ochișorii ei cei mici,
Noaptea sunt doi licurici;
Năzdrăvana e șireată,
Deseori urcă pe masă.*

MAMA, NU DOAR UN CUVÂNT

GRIGORE IOSIF, clasa a IV-a B
Coord. prof. inv. primar Cecilia Văsuianu

*Mama este steaua aurie,
Care are o lumină argintie.
Și când copiii își veghează,
Parcă mai tare luminează.*

*Mama este zâna din poveste,
Care câteodată copil este.
Știe multe jocuri, povestiri,
Dar mai presus, are amintiri.*

*Mama este profesorul de-acasă,
Care-ți istorisește din viață.
Și chiar matematică te-nvață,
Iar la artă-ți dă povață.*

*Mama este doctorul iscusit.
Despre toate afecțiunile ți-a vorbit
Și de-n apele tale nu te vede,
Intră-n panică, de nimic nu-i trebe.*

*Mama este înger blând.
Atunci când te vede plângând,
Cu mâna ei fermecată,
Îți alină plânsul de-ndată.*

Desen realizat de:
Ana-Maria Surăianu, clasa a VIII-a A

BRUNO, LIDERUL VÂNĂTORILOR CENUȘII

PIȚIGOI ANDREEA, clasa a VI-a C

Coord. prof. Mariana Țandără

Este o zi înnorată de iarnă. Un câine pe nume Bruno stă liniștit în casa sa, când realizează că stăpâna lui a dispărut. Speriat, se ridică și vrea să iasă din casă pentru a investiga, dar un cutremur puternic îl îngroapă în ruinele casei.

Reușește, într-un final, să iasă de sub rămășițe și fuge în pădure să caute ajutor, dar toți oamenii au dispărut.

Dintr-odată, aude un foșnet din tufiș. Din fericire, este doar un cățel cu blana lungă, care este rănit. Bruno îl întreabă ce a pățit. Acesta îi mărturisește că niște câini mari și înfricoșători l-au rănit, deoarece le-a călcat pământurile. Câinele decide să îl ia cu el, așa că merg împreună să își găsească un loc al lor.

Merg și merg, până când se înnoptează. Cei doi decid să se adăpostească sub un copac. Nici nu se așază bine și niște lupi îi găsesc. Cât ai clipi, câinele și cățelul sunt capturați. Animalele sălbatice decid să îi ducă pe cei doi câini la liderul lor.

Ajunși acolo, șeful, un lup mare și bătrân, le examinează din privire pe cele două animale domestice.

Liderul decide să le acorde o șansă celor doi, și să îi lase în haită. În următoarele zile, câinii se fac utili, fiind recunoscători pentru încrederea acordată.

Într-o noapte, se aude un urlet. Este o altă haită care dorește teritoriul. Grupul oponent pornește o bătălie crâncenă. Se luptă până când Bruno, pe neașteptate, îl atacă pe liderul celeilalte haite. Aceștia se lovesc fără milă, însă câinele reușește să îl răpună pe adversar.

Văzând toate acestea, restul cetei adversare o ia la fugă alături de șef, acum rănit. Câinele se bucură de reușita sa, iar restul grupului îl felicită.

În urma confruntării, bătrânul lup abia că mai respiră. Semenii lui încearcă să îl ajute, dar în zadar. Lupul dorește să spună ultimele sale cuvinte. Acesta șoptește că ar fi o onoare ca Bruno să fie noul lider, pe urmă închide ochii.

După ce îl îngroapă, membrii haitei merg la adăpost și se închină în fața noului conducător, iar, la insistențele lui Bruno, cățelul devine secundul său.

Acum conduc împreună comunitatea...

„.... iar armonia domnește
în tot
ținutul vânătorilor
cenușii.”

Desen realizat de:
Sara Sumănu, clasa a IV-a C

PE CURÂND, VACANȚĂ!

VRABIE MARIA-LUISA, clasa a IV-a C
coord. prof. inv. primar Mariana Cudalb

Dimineață, mi-a bătut în poartă cineva. Am ieșit repede să deschid.

Era „Toamna”! Avea o rochie multicoloră, o coroană de crizanteme galbene și un coș cu fructe. Mi-a întins o gutuie parfumată și mi-a spus că în curând... începe școala!

M-am uitat în jur să mă dumiresc mai bine și... într-adevăr, parfumul toamnei plutea în aer: strugurii de pe boltă mă îndemneau să-i gust, câteva mere, rușinoase, se ascundeau printre frunzele îngălbenite, prunele îmi făceau discret cu ochiul, asigurându-mă că mai este până la primul clopoțel.

-Cine mă ajută să adun gogoșarii? întreabă mama.

-Noi! am răspuns într-un glas împreună cu sora mea. Și am alergat să luăm un coș.

Mama ne-a spus că îi pregătește pentru iarnă. În altă zi, am pregătit vinetele și le-am dus în cămară.

Tata ne-a invitat la o plimbare cu bicicleta.

E plăcut, nu mai este așa de cald, soarele parcă e mai îngăduitor!

Într-o seară la cumpărături, am văzut mulți părinți și copii, urmărind ofertele la caiete, ghiozdane...Toți vorbeau parcă numai despre școală. Sora mea și cu mine ne-am amestecat prin mulțime și ne-am luat și noi câteva caiete, orare...

În zilele următoare, emoțiile de început de an școlar ne-au încercat și mai mult. Mi-am revăzut manualele, am mai completat câte ceva în caietul de vacanță, în fișele de lectură, dar n-am uitat de bicicletă, de șotron, de cățelușă mea, Cora.

A fost o vacanță frumoasă, cu șederi la munte și la mare, cu multe plimbări cu familia, dar și cu lectură.

Îmi pare rău că vacanța s-a terminat! Aș mai fi avut multe de făcut, dar... i-auzi, sună clopoțelul!

„Rămas-bun, vacanță!”

SHOULD CELEBRITIES BE ROLE MODELS?

PRUTEANU ȘTEFANIA, clasa a VIII-a A
coord. prof. Daniela Dumitrache

This will forever be a debate because every person believes in their own opinion therefore so do I.

In my opinion celebrities should not be role models in life and let me tell you why. My first argument would be that celebrities always have a more expensive way of living that is just not sustainable for ordinary people like us. There are, of course, some reasons why a celebrity's action might want to have an influence on how you may see the world. For example, a certain celebrity could be donating or just giving away out of free will but most of them do it for the façade to keep their name clean for the publicity. Usually celebrities can be very controversial people and it is difficult to understand them at first sight. I'm not saying that all celebrities are bad people but what I am saying is that most of them wanted a career like this for the money. Let me just tell you that you will never see a celebrity with a car that has more than five years of age and without the latest iPhone. Here we are coming back to the expensive way of living that probably many of us can't afford.

After all, having a nice car and a new phone doesn't make you necessarily spoiled; it's

just the way you decide to show it, that will have an impact on the people around you. Nowadays our entourage means almost the world to us so in your day to day life, you will obviously pick the most honest and genuine people to you. In the celebrity world it doesn't quite work like that. You will basically keep any person around you hoping that he or she will bring you more fame and then when you are done with them you can make a big scene out of it and you can even get more fame from that. This would be another reason why having a celebrity as a role model isn't the greatest choice.

Just because someone is famous, rich and in the public eye it does not mean they have done something worthy of being there. You don't know what they're like when the camera stops rolling or what they say when they aren't scripted. I'm not saying that celebrities aren't nice, I'm just questioning how much of what we actually see of them, it is actually real.

Therefore, this is the reason why I believe celebrities should not be role models.

**BIBLIOTECAR
MARGARETA TĂTĂRUȘ**

BIBLIOTECA

ÎMPREUNĂ

PENTRU O COMUNITATE PUTERNICĂ

După o vară fierbinte și multă muncă, anul școlar 2020 - 2021 ne-a găsit în „casă nouă”. Într-o școală proaspăt renovată și reamenajată.

Biblioteca școlii nu putea fi altfel... chiar dacă a presupus un efort (mare!) comun: școală, cadre didactice, elevi, părinți și oameni frumoși din Vrancea și România (și nu doar!), care au pus umărul la reamenajarea bibliotecii noastre - da, ei, voluntarii, prietenii și iubitorii de educație ai bibliotecilor și oamenilor harnici care lucrează acolo.

Mă simt foarte norocoasă să fiu iubită de Oameni. Și ajutată de ei. Uneori și ocrotită... dar, de cele mai multe ori, mă simt ca și cum aș fi venit pe acest Pământ cu o misiune clară: „Creează Biblioteci! Crește iubitori de Povești!”.

Și tare mă motivează asta. În fiecare zi. Indiferent de vreme, vremuri sau „scenarii” de venit la școală.

Am fost sigură că nu mă descurc printre și cu atât de multe lucruri de făcut. Toate cărțile bibliotecii, cele mai multe uzate și vechi, erau împachetate și depozitate (timp de un an de zile) în sala de sport a școlii.

Am primit un spațiu nou pentru bibliotecă, 10 000 de lei pentru mobilier nou și jaluzele la geamuri. Iar eu trebuia să amenajez o bibliotecă frumoasă, eficientă și pusă în slujba elevilor și cadrelor didactice din școala noastră. N-am prea avut timp de gândire, așa că, fiind conștientă că nu pot reuși singură, am pornit o campanie de donație de carte, echipamente, mobilier și voluntariat.

Și da, am primit de toate... chiar și *Praf de Zâne*. Dar mai bine să vă povestesc...

Zeci de oameni s-au mobilizat și m-au ajutat să amenajez cea mai frumoasă bibliotecă școlară din România! Știu că exagerez, dar ceea ce au creat alături de mine acești oameni, nu cred că are egal în timpurile trăite, când bibliotecarii școlari devin „responsabili Covid 19” sau bibliotecile lor devin „izolatoare”.

Având un director cu mintea și sufletul deschise la educația elevilor, am primit spațiul în care funcționa cancelaria. Sigur că au fost și nemulțumiți. Dar, sper eu ca timpul să le dovedească faptul că a fost cea mai bună alegere pentru noi toți...

V-am spus deja că am primit 10000 de lei pentru mobilier. A fost această sumă suficientă? Sigur că nu. Am mai găsit oameni darnici și frumoși care au suplimentat bugetul pentru mobilier și echipamente cu încă 17000 de lei (fără să includ și prețul cărților donate). Am primit peste 3000 de cărți de la elevi, părinți, profesori, prieteni, edituri, biblioteci și bibliotecari din România și Republica Moldova. Am casat 7000 de cărți și, după înregistrarea donațiilor, avem acum 9000 de volume. Și încă mai primim donații...

Peste 30 de voluntari au ajutat la selecția cărților, dezinfectatul și aranjatul lor, pictat pereții, înregistrarea cărților noi. A fost o muncă FANTASTICĂ, o dăruire pe măsură și un efort considerabil.

Mi-ar trebui o revistă întreagă să vă scriu numele lor și să vă povestesc despre entuziasmul pe care l-au trăit ajutându-mă să construiesc o BIBLIOTECĂ modernă, colorată și dotată cu tot ceea ce este necesar în procesul de educație.

Oamenii aceștia frumoși, o COMUNITATE a celor ce știu a dăru, au donat bibliotecii noastre cărți, filme, scaune, carioci, culori, pernuțe, jucării, picturi pe pereți, etichete pentru rafturi, timp, suflet și iubire.

Doar cu toate aceste „ingrediente” putem crește o BIBLIOTECĂ puternică pentru o școală. Pentru elevii ei și pentru un Viitor în care să creștem împreună o COMUNITATE puternică. Care dăruiește la rândul ei. **Mii de MULȚUMIRI, tuturor!**

Ce facem acum la bibliotecă? Creștem CITITORI, normal! Le citesc povești cu voce tare sau ne creăm propriile povești, facem Teatru de umbre, Vânătoare de comori, cântăm și dansăm.

În biblioteca școlii au loc numeroase activități cu elevii, consilii profesoriale sau de administrație, lecții deschise sau întâlniri cu medicul stomatolog. Iar lista este deschisă pentru orice înseamnă acțiune și interacțiune. Cu elevii, cadrele didactice și părinții.

Stăm pe jos, spre disperarea unora care cred că doar „scaunul” pe care stai și „înălțimea” de la care privești îți oferă *iluzia* unei vieți împlinite.

Însă, eu știu un lucru: noi toți avem datoria să-i învățăm pe copiii noștri că OMUL contează mai mult decât funcția, scaunul ocupat sau poziția socială. Că este mai important să *hrănim* mintea și sufletul lor, să-i ajutăm să se cunoască și să descopere cât de multe lucruri pot face sau visa.

Pentru că, nu-i așa?

O COMUNITATE puternică

va crește copii valoroși, talentați și educați.

ALTĂ LUMĂ

MARA-TEODORA CATANĂ, clasa a III-a A
coord. prof. inv. primar MARIANA ICHIM

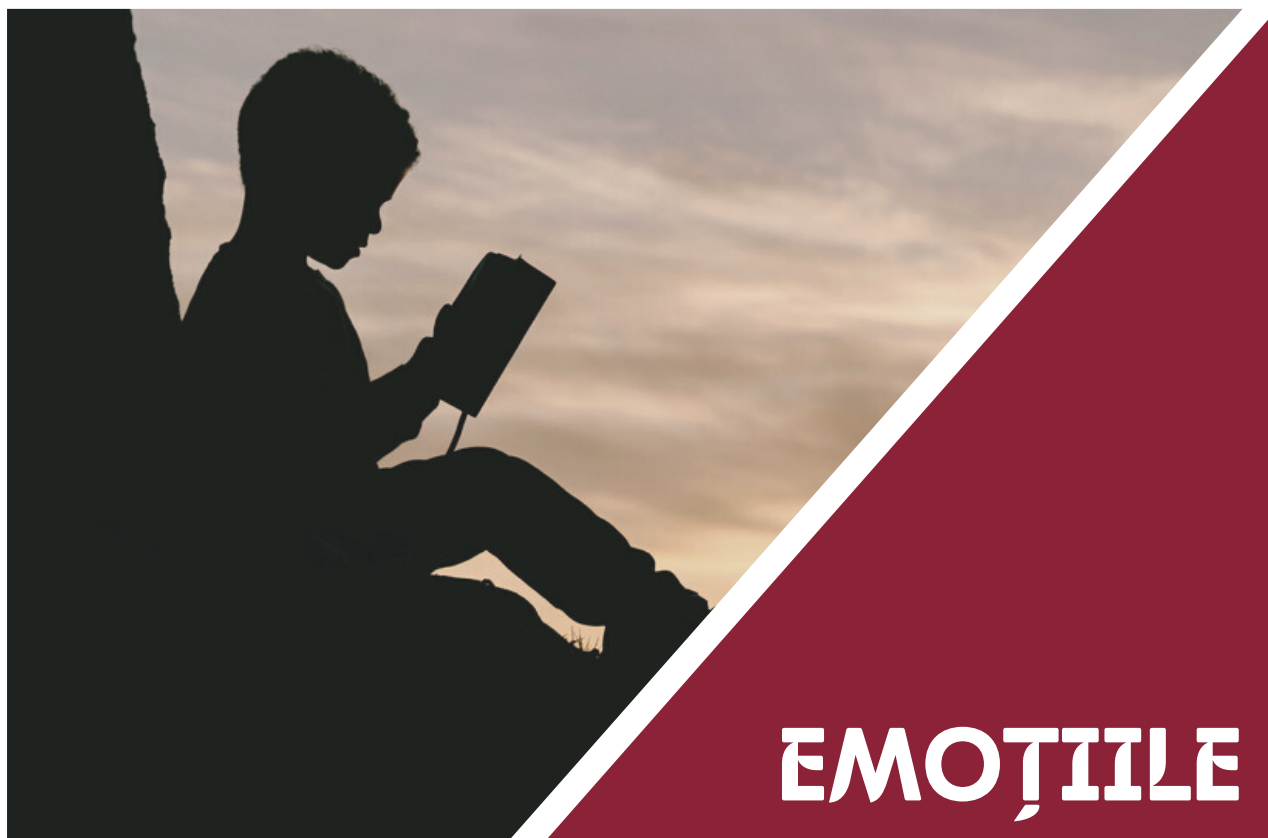
Când citești, parcă pătrunzi într-o altă lume. Toate grijile se evaporă, totul dispare. Tu te lași cuprins de lectură, uiți de tot... Află lucruri noi și citești despre persoane uimitoare. Unele cărți te fac să te gândești timp îndelungat la ele. Altele te fac să râzi sau să plângi. Unele cărți te fac să îți dorești să nu le fi citit. Altele îți plac atât de mult, încât le mai citești o dată, și încă o dată...

Thimotee de Fombelle (un autor francez fantastic) a spus că „O carte are doi autori, cel care a scris-o și cel care a citit-o.” Are dreptate. După fiecare carte citită poți deveni autorul ei. În primul și în primul rând, scrie rezumatul. Astfel vei afla ce ai înțeles din carte. Apoi notează-ți morala. După aceea, nu trebuie decât să dai frâu liber imaginației. Poate au fost prea multe (sau prea puține) răsturnări de situație.

Poate finalul e mult prea trist. Probabil cartea nu are nici un strop de umor. Dacă finalul e incomplet (probabil ca să te țină în suspans până la următorul volum, ceea ce uneori e chiar enervant), îți poți imagina tu continuarea. Sau poate nu sunt decât pagini pline de substantive, fără vreun adjectiv care să le înveselească.

Când citești, intri în pielea personajelor tale preferate. Când citești, începi să ai o părere diferită despre lume. Cunoști locuri și personaje la care nu te-ai fi așteptat. Gelozia, furia, frica, răutatea, tristețea, pesimismul, plictiseala, toate dispar. Și le iau locul bucuria, iubirea, modestia, împlinirea, creativitatea, imaginația. Când citești, ajungi să te cunoști mai bine.

De aceea (și din mii de alte motive care nu mi-ar fi încăput aici), mie îmi place să citesc.

EMOȚIILE

CIUBOTARU OCTAVIAN, clasa a VI-a A
coord. prof. Marius Catană

Era o zi răcoroasă de iarnă. Fulgii reci cădeau zilnic peste florile și ierburile înghețate. Copacii desfrunziți și vremea din ce în ce mai urâtă mă întristau, iar pe pământul umed se așeza o plapumă pufoasă de nea. Doar zgomotul făcut de copiii neîndemânatici se mai auzea din când în când.

Cu toate acestea, m-am gândit să merg la bibliotecă să împrumut o carte care să mă ducă în lumea visurilor, alături de întâmplări amuzante și personaje spectaculoase. Ajuns acolo, am vorbit cu doamna bibliotecară pe care o cunoșteam de mic. Dumneaei mi-a oferit o carte despre emoțiile oamenilor. I-am mulțumit și m-am dus în acea cameră în care toate problemele dispar și rămân doar paginile cu poveștile ei. M-am așezat pe fotoliul comod și am început să citesc. Pe la mijlocul cărții, când asistam la spectacolul fabulos interpretat de niște ființe, necunoscute total, acestea au venit în lumea reală alături de oameni. Curios fiind, le-am întrebat cu ce ocazie au venit pe la noi. Ele reprezentau sentimentele pe care

le trăim în fiecare moment al vieții noastre. De pildă, frica, fericirea, supărarea, entuziasmul și multe altele. Mi-au spus că vor să mă învețe cum să-mi controlez emoțiile și când să le folosesc, deoarece m-au văzut un copil bun care avea niște mici probleme ce trebuiau să fie rezolvate, asemenea acestora.

Frica, de exemplu, era o persoană căreia îi era teamă de aproape orice și avea corpul mov cu niște ochi negri ca abanosul. Fericirea era reprezentată cu un galben deschis asemenea razelor călduroase ale soarelui și avea foarte multă răbdare, ceea ce mie îmi lipsește. Supărarea avea culoarea pielii roșie ca para focului și aceasta își pierde cumpătul foarte rapid. Mai era acolo și Entuziasmul, care era verde ca smaraldul și avea o pălărie albastră ca marea învolburată. Am stat de vorbă ceva timp, dar a meritat, pentru că, după plecarea acestora, am rămas cu ceva important și am evoluat ca om.

Iarna este (și a fost dintotdeauna) anotimpul care ne păstrează sentimentele în sufletele noastre.

CĂRȚILE SUNT O COMOARĂ

prof. inv. preșcolar Angheluță Ana Maria
Grădinița P. N. Nr. 4

Proiectul tematic „Cărțile sunt o comoară” s-a desfășurat în perioada 8.02.2021 - 12.02.2021, implicând preșcolarii grupei mari „A” de la Grădinița cu P. N. Nr.4, structură a Școlii Gimnaziale „Ion Basgan” Focșani, dar și părinții acestora.

Mi-am imaginat proiectul ca pe o călătorie fascinantă care te duce în lumea de basm a cărților, în care te poți identifica sau asemena cu eroii sau personajele. De-a lungul timpului, drumul cărții a suferit modificări, astăzi majoritatea având o grafică excelentă, cu imagini sugestive ce stârnesc curiozitate. Cartea ajută pe oricine să înțeleagă frumusețea vieții, este izvor de cunoaștere și înțelepciune, este un prieten apropiat sufletului nostru, cartea informează și formează, cartea va trebui să fie un prieten drag pentru tot restul vieții. Cartea luminează mintea și sufletul oamenilor și de aceea voi cultiva copiilor dragostea și dorința pentru carte.

Așadar, proiectul a debutat cu realizarea unor afișe care să facă cunoscut faptul că cei mici doresc să descopere pas cu pas secretele ce stau la baza creării unei cărți. Pornim împreună într-o

călătorie care implică dorință, răbdare, interes de a cunoaște secretele și misterele cărților lipind aceste afișe strategic în grădiniță, pe drumul spre casele lor, în scările de bloc sau la ferestrele geamurilor. Stabilim împreună să oferim recompense celor ce ne vin ajutor: inimioare pline de dragoste atent păstrate într-un cufăr special.

Pentru realizarea proiectului am stabilit inventarul de activități pentru întreaga săptămână. Categoriile de activități planificate au răspuns cerințelor Programei activităților instructiv-educative pentru educație timpurie, am selectat atent mijloacele de realizare dorind ca temele să fie cât mai atractive. Am stabilit inventarul de materiale, cărți, jetoane, cartoane, atlase, enciclopedii, dicționare, imagini, considerând că era nevoie de toate. Pe parcursul desfășurării proiectului, copiii și-au îmbogățit volumul de cunoștințe despre carte, și-au dezvoltat sentimentele de prețuire față de aceasta și au găsit răspunsuri la întrebări precum: Cum a apărut cartea?, Cum se poate scrie o carte? etc.

Istoria cărții le-am prezentat-o sub forma unor imagini sugestive, adaptate nivelului lor de înțelegere, descoperându-le cum primele scrieri se realizau pe pereții peșterilor, pe frunze de palmier, pe scoarță de mesteacăn, pe tăblițe de lut, pe pieile animalelor special tratate, pe papirusuri, pe tăblițe și mai apoi pe hârtie sau mai nou în variantă electronică cum sunt eBooks. Instrumentele de scriere erau variate și diferite față de cele actuale pornind de la scrierea cu pietre, cu oase de pește, cu pene de gâscă până la creioane, stilouri. Mica noastră bibliotecă din grădiniță le descoperă copiilor câteva secrete despre cărți și stabilim împreună care sunt regulile utilizării ei. La activitățile de matematică numărăm și așezăm cărțile pe rafturi în funcție de anumite criterii: mărime, formă, culoare. La activitățile de educare a limbajului realizăm că pentru a le putea citi e necesar să se familiarizeze cu alfabetul, desfășurăm astfel jocul didactic numit „Caravana literelor”, ulterior adaptăm informațiile noi și realizăm prima carte „Magia literelor”. Fiecare dintre ei devine scriitor. Dar cel mai mult copiii adoră poveștile, încă de la cele mai fragede vârste. Așa cum a menționat bunăoară și Albert Einstein: „Dacă îți dorești ca ai tăi copii să fie inteligenți, citește-le povești.

Dacă îți dorești să fie extrem de inteligenți, citește-le și mai multe povești.” Acesta a fost momentul în care am decis să lansez o invitație unei persoane speciale, Margo, bibliotecara Școlii Gimnaziale „Ion Basgan”. Prin marele labirint al cărților atent selectate și așezate la

îndemâna copiilor, colinzi și îți alegi o carte.

Îi privești coperta, îi citești imaginea și începi o aventură care îți va dezvălui lumea ei minunată. Surprizele ne-au încântat pe tot parcursul șederii noastre în această bibliotecă modernă cu pernute confortabile, culori vii și atrăgătoare, mascote, cărți de dimensiuni foarte mici sau foarte mari, noi sau foarte vechi (1900), cântece și voie bună, și bineînțeles povești captivante și amuzante. Ce ar fi putut fi mai sugestiv decât „Incredibilul băiețel mănăcător de cărți”, de Oliver Jeffers?

Anterior vizitei, ne-am gândit împreună ce am putea lăsa în urma noastră unei biblioteci școlare și am hotărât să solicităm sprijin părinților. Fiecare copil a creat o poveste și un desen sugestiv despre un dinozaur, un subiect preferat de toți copiii, iar rolul părinților a fost de a le nota ideile. Toate acestea le-am stâns și astfel a luat naștere o lucrare colectivă numită „Carte cu povești haioase despre dinozauri”. Picioruș, Dințișor, Karina, Buble și mulți alți așteaptă să le fie descoperite aventurile. Ne-am gândit că școlarii ar putea să o răsfoiască cu plăcere atunci când vor veni la bibliotecă, dar și cu o mai mare plăcere, ar putea să o răsfoiască cei care au realizat-o, peste câțiva ani, când vor deveni școlari.

ANGHELUȚĂ ADELINA ANDREEA, clasa a IV-a C
coord. prof. inv. primar Mariana Cudalb

Acum câteva zile am primit în dar cartea „Marie Curie Savanta care a câștigat două Premii Nobel” din partea unei persoane speciale, pe nume Margo, bibliotecara noastră.

Imediat mi-a captat atenția personajul de pe copertă care ilustrează o doamnă în vârstă, ce poartă o rochie elegantă de culoare verde, cu părul prins într-un coc, iar în ochii ei verzi parcă încapă o blândețe nemăsurată. Eprubeta pe care o ține în mână, instrumentele ce par a fi dintr-un laborator, aparatul ce scanează scheletul unui copil mă incită spre lectură. Și iată cum am devorat această poveste într-o zi de trei ori.

Descopăr încă din primele pagini o fetiță care are aceleași trăsături fizice ca femeia de pe copertă. Această micuță s-a născut în 1867 la Varșovia, capitala Poloniei, dintr-o familie de învățători. Alături de cei patru frați ai ei își petrecea ziua învățând, astfel încât, la terminarea liceului, a primit medalia de cel mai bun elev. Marie a făcut un pact împreună cu sora ei mai mare pe nume, Bronia, pentru a-și continua studiile la Paris, deoarece la Universitatea din Varșovia nu se primeau fete. Peste șase ani, sora ei o ajută să ajungă la Paris. A obținut cele mai bune note la Facultatea de fizică și la cea de matematică.

După terminarea studiilor îl cunoaște pe viitorul ei soț, Pierre Curie.

Împreună descoperă două elemente radioactive: poloniu și radium, ce emiteau energie.

În 1903, Marie Curie a primit primul Premiul Nobel și un nou laborator de cercetare.

În 1906, soțul ei a murit într-un accident de trăsură. Nu s-a dat bătută și, alături de cele două fetițe, a continuat cercetările câștigând al doilea Premiu Nobel pentru chimie în 1911.

În 1914, când a izbucnit Primul Război Mondial, alături de fiica sa Irene salvează viețile soldaților răniți cu ajutorul razelor X.

Invențiile ei au avut un mare succes, dar, din cauza elementelor radioactive, Marie a murit. A lăsat ca moștenire Institutul Curie din Paris și pe fiica ei, Irene, care, la un an după moartea mamei, a primit un nou Premiu Nobel pentru chimie.

Dacă ar fi să o descriu pe Marie Curie în câteva cuvinte, aș spune că este o persoană blândă, iubitoare, conștiincioasă, perseverentă, luptătoare, fidelă, talentată, renumită, inteligentă, curajoasă, curioasă.

Dacă ar fi să o descriu pe Marie Curie într-un singur cuvânt, aș spune că este un EROU!

*„Mă numesc Marie Curie
și încă de mică am înțeles
că a fi curios
și a dori să înveți
sunt două forțe
foarte puternice.”*

*Numai talentul și munca sunt importante.
Să nu acceptați niciodată
să vă spună altcineva
până unde puteți merge!*

De vorbă cu emoțiile...

prof. consilier școlar
BRADEA ALINA

ÎN PANDEMIE

***„Ne-am temut, am încercat,
am eșuat, ne-am supărat, ne-am
perfecționat, am regândit și am reușit.”***

Pentru noi toți, aceasta bucată de timp, care încă nu a luat sfârșit, a fost trăită intens și diferit. Unii dintre noi au luat-o ca pe o binemeritată pauză de la tumultul vieții cotidiene în intimitatea familiei, alții au trăit în disperarea incertitudinii cauzate de distanțare și de schimbarea modului de a lucra, de a interacționa. Unii dintre noi au fost nevoiți să nu schimbe nimic în rutină, ba chiar să accelereze modul de lucru și să se adapteze din mers, fără timp de reflexie. Noi, profesorii, și ei, elevii, am fost nevoiți să schimbăm radical modul de a face școală, depinzând de internet, online. Ne-am temut, am încercat, am eșuat, ne-am supărat, ne-am perfecționat, am regândit și am reușit. Poate nu așa cum ne-am dorit, dar am păstrat legătura, conexiunea, care ne face umani.

Tema de la care am pornit cu elevul R.B. a fost legată de emoțiile lor, ale copiilor, în contextul pandemiei și evoluția lor de la început.

La începutul pandemiei, ne-am trezit invadați de o serie de trăiri excepționale pentru că treceam printr-o altfel de situație și nu știam ce înseamnă și cum vor evolua lucrurile.

Acum avem informații, știm care sunt măsurile și nu mai vedem coronavirusul ca pe un pericol iminent, ci un pericol probabil. Elevul a surprins foarte subtil faptul că starea care ne asigură o bună funcționare este cea de speranță, bucurie și de conectare. Cromatica folosită de elev susține evoluția emoțiilor noastre și e foarte atractivă. Maturitatea, stăpânirea de sine și încăpățânarea cu care au zămbit în fiecare moment elevii mei, mie, personal, mi-a fost de ajutor în caruselul pandemiei.

Desen realizat de:
Narcisa Căpățînă, clasa a VIII-a A

Ce rol au culorile în viața noastră?

De-a lungul existenței noastre avem de-a face cu viața. Fie că vrem sau nu, viața ne este gazdă. Unii spun că este de treabă, mai mulți spun că este de-a dreptul insuportabilă. Personal, consider că adevărul este undeva la mijloc. Nu am dreptul să imi dau cu părerea despre „dânsa” deoarece sunt nevoit să o accept în pofida defectelor. Totuși, printre lipsuri se strecoară timid culorile. Așa au apărut ele și din acest motiv fac parte din mediul înconjurător.

Oare ce ne-am face fără ele? Cu siguranță, viața e pustie în lipsa lor. Pentru a le înțelege natura, trebuie să le descifrăm rolul. În opinia mea, culorile nu sunt animatoare. Nu au menirea să ne amuze sau să ne bucure. Fericirea este cât se poate de relativă. De fapt, culorile ne traduc viața. Ne fac să înțelegem răsăritul nostalgic, apusul moleșit, ploaia tristă și ninsoarea sticloasă. De ce vedem soarele galben? Pentru a înțelege explozia prezentului și energia constructivă a vieții. De ce fulgii de zăpadă sunt sticloși? Ei nu sunt făcuți din sticlă, ci din oglindă. Natura a ales acest material pentru a reuși să reflectăm privind tabloul hibernal. Pentru a ne putea vedea reflexia și pentru a ne constata limitele. Culorile nu ne fac să înțelegem doar fenomenele naturii, ele ne ajută să empatizăm și cu lucruri mai simple. Copacii pe care îi admirăm, strada pe care pășim și floarea pe care o mirosim sunt doar introducerea unei lungi liste.

PETRU DIMA, clasa a VIII-a A
coord. prof. Nicoleta Soare

Ni se pare banal, dar dacă analizăm cu atenție, realizăm importanța culorilor. Ce ar fi coroana arborilor fără verdele mucegăit? Ce am putea să înțelegem din mesajul unui ghiocel dacă acesta nu ar fi alb? Cum am putea oare să comunicăm cu stelele dacă cerul înnoptat nu ar fi negru? Fără culori, sensul vieții ar avea margini.

Culorile sunt neînchipuit de diverse deoarece adâncurile vieții sunt neînchipuit de complexe. Aceste adâncuri sunt doar pentru cei care știu să își coloreze viața. Pictorii sunt cei mai buni la acest capitol. Fără îndoială, maeștrii în artele plastice au altfel de percepție. Ei înțeleg culorile, tonurile și nuanțele într-un mod deosebit. Dobândesc aceste abilități nu prin talent, ci prin voință. Ei își doresc să priceapă mesajul culorilor. Este imposibil să nu înțelegem viața. Cei care au această incapacitate nu i-au descoperit încă gama de culori. Nu a spus nimeni că nuanțele trebuie să fie obligatoriu deschise. Fără minus, plusul ar fi lipsit de sens. Depinde de noi cum apreciem culorile sau cum înțelegem rolul lor.

În concluzie, pentru ca cele spuse să nu rămână neînțelese, adaug o ultimă idee: Viața ne transmite un mesaj, iar culorile ne ajută să îl pricepem. Așa traduc ele.

„CINSTEȘTE ... CA SĂ-ȚI FIE BINE...”

MIRON EVA, clasa a V-a B
coord. prof. Elena Ciobotaru

Pentru a ne cinsti părinții, noi, copiii, trebuie, în primul rând, să le respectăm regulile, pentru a da dovadă de faptul că suntem ascultători și că nu le încălcăm cuvântul. Trebuie să ne folosim buna creștere și respectul față de ceilalți, atât cu ei, cât și în societate, pentru a le arăta că munca lor nu a fost făcută în zadar. Cinstirea părinților constă și în faptul că trebuie să luăm în considerare mereu sfaturile lor, pentru a nu ne compromite viitorul, pentru „a ne fi bine”, cum spune porunca Decalogului. Exemple despre cum trebuie să ne cinstim părinții, dacă luăm aminte la cuvintele preoților, ale profesorilor, găsim în Sf. Scriptură, în viețile sfinților al căror nume îl purtăm mulți dintre noi.

Din punctul meu de vedere, părinților trebuie să le arătăm că le respectăm răbdarea pe care ne-o acordă, orele pe care le petrec la locul de muncă, tot timpul alături de noi, eforturile pe care le depun pentru a avea un viitor cât mai bun și multe altele! Părinții fac foarte multe lucruri pe care nu le înțelegem prea bine acum sau pe care nici măcar nu le observăm, când ar trebui să apreciem tot ce fac și să îi iubim atât cât ne iubesc și ei! Părinți sunt toți cei care ne susțin printr-un efort continuu, prin sfaturile și îndrumările lor, educatori, preoți, părintele duhovnic, nașii de botez.

Iubirea nu se măsoară doar în lucruri materiale, ci în timp! De multe ori, majoritatea copiilor spun că părinții lor nu îi iubesc deoarece nu le-au cumpărat ultimul model de telefon sau multe altele, însă nu este așa!

Atunci toți acești copii uită de timpul pe care l-au petrecut în vacanțe alături de familie, de momentele frumoase petrecute cu familia, de sărbătorile fericite sau alte evenimente pline de bucurie! Uită de zilele în care râdeau la masă, iar în câteva minute se întristează sau devin nervoși și spun că părinții lor nu îi iubesc, ceea ce le frânge inima adulților...

Desen realizat de:
Denisa Cofărea, clasa a VI-a C

Concluzia este că, pentru a ne cinsti părinții așa cum se cuvine, trebuie să realizăm cât de multe lucruri fac pentru noi zilnic și cât de mult ne iubesc! În acest fel, vom deveni mult mai atenți la fiecare lucru pe care îl facem, ne-am gândi în fiecare secundă că tot ce fac este impresionant și că trebuie să le arătăm că această iubire este reciprocă!

SĂRBĂTOAREA DE CRĂCIUN

SPĂTARU MĂLINA, clasa a IV-a C
coord. prof. inv. primar Mariana Cudalb

*Moșul meu cel drag și scump,
Cobori cu sania pe pământ,
Ne-aduci cadouri, jucării,
Pentru că suntem buni copii.*

*Crăciunul este o bucurie pentru toți,
El ne deschide ale sale porți
Și ne ajută să fim alături de cei dragi
Așa cum Iisus a fost înconjurat de magi.*

**„I-am simțit pe mulți dintre ei
că ar fi dorit o strânsă îmbrățișare, împreună,
așa cum o făceam adesea în clasă. ”**

Întotdeauna, sărbătorirea Nașterii Domnului a adus multă bucurie în sufletele oamenilor. Este sărbătoarea sărbătorilor, cea care ne adună pe toți, de la mic la mare, spre aceasta rază de speranță și de mântuire.

Cele mai frumoase amintiri ale copiilor, de cele mai multe ori, sunt legate de sărbătoarea Crăciunului. Și nu doar bucuria primirii unor cadouri mult visate trebuie să le fie amintirile, ci bucuria de a fi împreună și a sărbători Nașterea Mântuitorului. Din acest motiv, am acordat în fiecare an o mare atenție activităților extrașcolare specifice acestei sărbători.

Încă de la clasa pregătitoare, serbarea de

Crăciun a fost un moment important pentru elevii pe care îi călăuzesc, precum și pentru părinții lor. Mi-am dorit (și sper că am reușit), să le creez acele emoții pozitive atât de benefice fiecăruia, precum și cultivarea bucuriei de a fi împreună, ca într-o familie.

Anul acesta, din cauza pandemiei neașteptate care ne-a tulburat cursul firesc al viețuirii noastre, totul a fost pe dos. Nu eram pregătiți pentru a trăi închiși în casele noastre, nici măcar nu ne-am imaginat că am putea trăi așa. Cu toate acestea, am încercat să găsim soluții pentru a continua învățarea.

Ne-am strâns puterile și ne-am propus să facem față provocărilor. Cu ajutorul tehnologiilor digitale, am căutat punți de comunicare cu ceilalți, am vrut să simțim că suntem împreună, din nou.

Bucuria Crăciunului ne-a unit și anul acesta... online. Activitatea a fost anunțată cu două săptămâni înainte și, în urma propunerilor făcute de copii, am hotărât ce va conține aceasta. Au urmat cele două săptămâni de pregătire, de frământări, fiecare dorind să creeze un moment de neuitat.

Activitatea a fost planificată pentru marți, 22 decembrie 2020. Îmbrăcați de sărbătoare, copiii au avut ocazia să-și exprime propriile gânduri, emoții, pasiuni. Unii au pregătit colinde, alții, poezii, unele compuse chiar de ei; cei înzestrați cu har, ne-au încântat cu fragmente muzicale la pian sau cu mișcări grațioase de balet;

cu ajutorul unor aplicații, ne-au arătat prin desen cum ar arăta bradul de Crăciun; tot pentru brad, au fost prezentate diferite ornamente confecționate de ei. Într-un fel sau în altul, fiecare copil s-a implicat și a prezentat colegilor momentul pregătit. Însă, cel mai mult a contat, după părerea mea, că am fost împreună și că am încercat să re trăim bucuria acestei sărbători. În finalul activității, la propunerea lor, am pregătit un colaj de fotografii surprinse în diferite momente ale activităților noastre, de-a lungul celor patru ani și jumătate petrecuți împreună.

Nu am simțit când a trecut timpul. Ne-am despărțit cu greu, dar cu zâmbetul pe buze. I-am simțit pe mulți dintre ei că ar fi dorit o strânsă îmbrățișare, împreună, așa cum o făceam adesea în clasă. Cum aceasta nu era posibilă, ne-am mulțumit cu o „îmbrățișare” virtuală și cu speranța că va fi mai bine... Crăciunul viitor.

CADOUL DE CRĂCIUN

PANAITE LUIZA, clasa a V-a A
coord. prof. Mariana Țandără

Deseori mă gândeam cu nedumerire de ce, niciodată, nu reușeam să-mi îndeplinesc dorințele. Cred că și voi visați la o zână ursitoare, la un duh dintr-o lampă, la o baghetă magică atunci când aveți o aspirație ascunsă. Să vă povestesc o întâmplare...

Eram tare mâhnită, deoarece părinții mei nu voiau să-mi ia un papagal. Îmi doream un peruș frumos colorat, cu ciripitul lui zglobiu... Ce mult mi-ar fi plăcut o asemenea companie!

Zile și nopți am petrecut gândindu-mă la această dorință. Din păcate, nu se întâmpla absolut nimic în favoarea mea.

Dar veni Ajunul Crăciunului. La prânz, mama mă înfolfi cu haine groase, de parcă eram un urs polar pe cale să distrugă totul în jur. Nu vedeam nimic. Apoi m-a trimis la joacă. Eram în fața casei, iar noi, cei mici, aruncam cu bulgări. După câteva ore de distracție pe cîste, copiii au plecat acasă, deoarece toată lumea se pregătea pentru sărbătoarea cea mare.

Când am ajuns în holul casei, sub o cutie, am auzit niște sunete. Curioasă din fire, m-am dus să descopăr ce era acolo. Ce să vezi?! Era un peruș foarte mic! L-am dus iute în cameră, era așa de drăguț! Pământul îmi fugea de sub picioare. Mama a intrat după mine și mi-a declarat că, de fapt, ea l-a așezat în acea cutie, tocmai pentru a descoperi eu singură surpriza. Tot timpul mă privea din umbră, urmărindu-mi fiecare reacție.

Dintr-odată, răsună în toată încăperea:

-Crăciun fericit! Acesta este cadoul de la noi de Crăciun, draga noastră fiică, spuse tata.

Eu nu mai puteam vorbi de bucurie. Am reușit doar să-i îmbrățișez strâns, în timp ce lacrimi fierbinți mi se prelingeau pe obraji.

Uite că totuși dorințele ți se împlinesc, atâta timp cât crezi în ele cu toată ființa.

Desen realizat de:
Denisa Cofărea, clasa a VI-a C

COPILĂRIA

TÎRÎLĂ LARISA, clasa a III-a C
Coord. prof. inv. primar Alina Popa

*Sus pe deal, în depărtare,
Vin copiii-n fuga mare,
Cu cățelei după ei,
Hai la joacă, dacă vrei!*

*Se strâng cu toții grămadă,
Pe pajiștea luminată,
Bucuroși ca altădată,
Încep jocul laolaltă.*

*Soarele apune-n zare,
Iar copiii,
Grupuri mici,
Merg acasă obosiți.*

PRIMĂVARA

OPREA FILIP, clasa a III-a C
Coord. prof. inv. primar Alina Popa

*Primăvară, primăvară,
Pe la noi bine-ai venit!
Așteptam cu nerăbdare,
Să văd câmpul înverzit.*

*S-aud ciripit pe ramuri,
Cântece de voie bună,
Și cum harnica albină,
Din flori, miere, ea adună.*

OMUL DE ZĂPADĂ

GANEA DAVID; MURGU COSMIN
Grupa mare Fluturașii
coord. prof. inv. preșcolar Girleanu Nina

*Grădinița e închisă,
Însă Doamna ne-a rugat
-Ieși, copile, acum din casă,
Să te joci, că e păcat
Să lași zăpada să se topească,
Să nu te joci cu o săniuță,
Să nu faci oameni de omăt,
Să stai închis atâta în casuță!*

*Cosmin și David doi prieteni
Au coborât de dimineață
Și lângă blocul de la stradă,
Au făcut Omul de Zăpadă!
E-atâta zarvă, veselie,
Și omul parcă le vorbește,
Haideți, copii, cu toții afară,
Vom scrie astăzi o poveste!*

Lumea minunată a copilăriei

Prof. inv. preșcolar GÎRLEANU NINA
Grădinița cu P. N. Nr. 8 Focșani

„În aceste zile, nu vorbim doar despre o trecerea interacțiunilor didactice în lumea online (posibilă doar în anumite medii, cele privilegiate, cu acces la internet și computer). Vorbim despre o grădiniță care trebuie să rămână un reper de siguranță și predictibilitate, despre profesori creativi, bucuroși de întâlnirea inedită, mediată digital cu preșcolarii, care inspiră încredere și protecție. Discuția din aceste zile e despre copii, cei care își mențin bucuria de a învăța în orice context, care nu se simt abandonați de adulții din jurul lor, care așteaptă cu nerăbdare să-și salute colegii de grupă în fiecare zi, care-și așteaptă cu nerăbdare educatoarea care-i poartă zi de zi pe culmile înalte ale cunoașterii. Dacă e comunicare, activitate matematică, domeniul om și societate, activități alese, educație rutieră, ei așteaptă cu nerăbdare ora de întâlnire. Nu lipsește nimeni – cine nu este dimineața ne salută seara”.

Învățarea există și în online, iar pentru grădinițe, profesori, părinți și preșcolari înseamnă doar noi ferestre către educație. Prin artă, copiii se dezvoltă din toate punctele de vedere, își dezvoltă creativitatea, reușind să creeze adevărate opere de artă, cu o unicitate aparte, își dezvoltă personalitatea pentru că în timp ce copiii desenează, ei creează în imaginația lor diverse personaje, diverse scene, acțiuni, își dezvoltă motricitatea fină a mâinii.

Prin modelaj, ei creează obiecte 3D, în plan vertical, ceea ce le dezvoltă tot mai mult imaginația și creativitatea. Fiecare copil s-a născut cu o anumită predispoziție artistică, mai mult sau mai puțin dezvoltată, care corespunde unui gen de artă, putând a fi descoperite și dezvoltate în domeniile literar-artistic, artistico-plastic, muzical, coregrafic și teatral, ultimul sintetizându-le pe primele, în special la vârsta preșcolarității, când ludicul este activitatea dominantă, iar teatrul înseamnă joc (ludic) prin definiție.

FOTO:

Bari David - „Mergi pe contur”
ALA1-Biblioteca - „Ursul păcălit de vulpe”
Crăciun Bianca - „Ciuboșelele ogarului”

PAȘTELE – SĂRBĂTOAREA CREȘTINĂȚĂII

ED. RUSTA GEORGIANA ELENA ȘI ED. APOSTU LENUȚA

Grădinița cu P. P. Nr. 8 - Focșani

Sărbătoarea Paștelui a fost și este pentru români un eveniment major încărcat de semnificații sacre atât la nivelul trăirilor, fie ele religioase sau cotidiene, la nivelul receptării festivului, cât și al exprimării limbajelor propriu-zise.

Multe și frumoase sunt obiceiurile de Paști și în săptămâna dinainte (Săptămâna Mare) există obiceiuri statornicite de veacuri, transmise din generație în generație.

În jurul oului pascal s-au țesut mai multe legende cu conținut religios: fariseii au poruncit ca pe drumul Golgotei poporul și copiii să-l umilească pe Iisus, aruncând cu pietre și ouă stricate. Când au început să scoată ouăle din coșuri, le-au văzut înroșite și nu le-au mai zvârlit.

O altă spune că, în timp ce iudeii îl chinuiau pe Iisus, Maica Domnului a adus un coș cu ouă, rugându-i să înceteze batjocura și suferințele. Dar ei mai tare îl schingiuiă. Maica Sfântă a pus coșul sub cruce și a plâns amarnic. Sângele din rănilor Domnului, scurs de pe cruce, a înroșit ouăle, iar Iisus le-a zis prietenilor și femeilor: *Faceți ouă roșii întru amintirea răstignirii!*

În dimineața Învierii, pe drumul spre piață, niște fete au vorbit despre această minune. Una dintre ele a afirmat că numai atunci va crede dacă ouăle din coș se vor înroși. La piață, când a desfăcut coșul a rămas uimită că ouăle se înroșiseră și a leșinat de spaimă. Abia a fost trezită din leșin, prin stropiri cu apă și cu miresme de flori.

Din această legendă derivă obiceiul ca în unele biserici să se împartă flori sfințite de Paști, iar în Luna Paștelui, tinerii să dăruiască fetelor flori și să le stropească cu parfum, primind în schimb un ou roșu. Vestea Învierii a ajuns și la masa de praznic a lui Pilat, unde unul dintre farisei

și-a exprimat îndoiala în această minune, spunând că va crede numai dacă se vor înroși ouăle de pe masă și va cânta cocoșul fiert din blid. N-a sfârșit bine vorba și ouăle s-au înroșit, iar cocoșul, bătând din aripi, i-a stropit pe toți cu ciorbă și de aceea au rămas evreii cu pistrui pe obraz.

După ce a înviat Iisus, Maica Domnului a fost cea dintâi care a făcut ouă roșii și pască și, mergând plină de bucurie cu acestea ca să-l vadă pe fiul său, fiecărui om pe care-l întâlnea îi zicea: Hristos a înviat!. Și-i dăruia câte un ou roșu și câte o păscuță. Și de atunci au început oamenii a face ouă roșii de Paști.

O altă legendă zicea că pe timpul Învierii Domnului stătea o jidancă în piață cu două coșuri pline cu ouă albe de vânzare. A venit Maria Magdalena care, cu o față veselă, i-a zis: Hristos a înviat!. Aceasta, auzind-o, i-a spus disprețuitor: Da, cum să nu... Atunci când va învia Hristos se vor înroșii și ouăle din coșurile mele!. N-a apucat a rosti ea bine aceste cuvinte că ouăle cele albe s-au făcut roșii.

Se spune că Pilat a fost chemat de mai marii evreilor, după răstignirea lui Hristos, la o masă și, tocmai când ținea un ou în mână, un soldat roman a strigat: Hristos a înviat!. Pilat a râs și a rămas neîncrezător: Hristos o să învie când se va înroși oul acesta. Minunea s-a împlinit pe loc, iar Pilat, înfricoșat, a scăpat oul din mână și acesta s-a spart. De atunci a rămas obiceiul ciocnitului cu ouă roșii.

Credința despre originea ouălor roșii o întâlnim și la alte popoare (francezii, rușii). O datină din Bretania afirmă că, Mântuitorul fiind ținut pe cruce, două păsări au venit și s-au așezat pe acest instrument de supliciu. Prima a fost o coțofană, considerată cea mai frumoasă dintre păsări, dar și cea mai răutăcioasă. Ea l-a insultat pe Hristos tocmai atunci când își dădea sufletul. A doua, o pasăre cenușie, s-a apropiat sfioasă de cel răstignit, ciripind a plânset. Cu aripile a șters lacrimile din ochii Mântuitorului și cu pliscul i-a smuls spinii din coroana de pe cap. Atunci o picătură de sânge căzută de pe fruntea Domnului pe corp i-a colorat penele în roșu, iar Hristos i-a spus : Să fii binecuvântată, tu care te înduioșezi de durerile mele! Fericirea și veselia să te însoțească pretutindeni, ouăle tale să aibă culoarea azurie a cerului, iar tu să rămâi pasărea mesajelor fericite ale lui Dumnezeu!. Pe coțofană a blestemat-o să-și piardă culorile strălucitoare ale penajului cu care se mândrea, iar apa cerului să cadă permanent în cuibul ei.

Rușii au o legendă care afirmă că, în ziua când s-a născut Împăratul Sever, o găină din curtea părinților săi a ouat un ou roșu. Ajuns împărat, Sever a încetățenit obiceiul de a se oferi ouă roșii în semn de bună-cuviință împărătească. Creștinii au adoptat obiceiul ca semn de bucurie că vor intra în împărăția cerească. În termeni laconici, un scriitor rus explică culoarea oului de Paști astfel: Culoarea roșie înseamnă nașterea noastră prin Sângele Domnului.

Ouăle de Paști au și o încărcătură mitică ce le singularizează de utilizarea lor ca aliment. Cele ouate în Vinerea Mare (a Patimilor) sunt considerate ca aducătoare de sănătate oamenilor și animalelor. Ele puteau fi păstrate timp îndelungat și protejau oamenii împotriva trăsnetelor și vrăjitoarelor. Oul de Paști se păstrează și ca talisman. În unele regiuni din Alsacia se transmit ouă din generație în generație, de acum mii de ani. Se crede că într-o sută de ani oul se conservă, iar gălbenușul se transformă într-o piatră prețioasă care îi aduce posesorului fericirea.

Bibliografie:

1. Vasile Piștolea, *Triptic Pascal. Crucea, Mielul și Oul*, Ed. Episcopia Caransebeșului, Caransebeș – 2013.
2. Emilian Novacovici, *Folclor Bănățean*, vol. III, Ed. Flix Weis, Oravița – 1926.
3. *Pastorală la praznicul Învierii Domnului, Preasfințitul Siluah*, Episcopul Ortodox Român al Italiei, Roma - 2010

COȘUL LUI ȚUPI ȚUP

prof. inv. primar CARMEN NEAȚĂ

Trecem printr-o perioadă pe care nu credeam că o vom traversa vreodată, dar nu putem să nu ne aducem aminte de micile bucurii ale sărbătorilor creștine.

Se apropie Sfintele Sărbători de Paște, aducătoare de speranță și bucurie a Învierii.

Poate mai mult ca altă dată, vom înțelege cât de valoroase sunt clipele petrecute alături de cei dragi, împărțind din darurile lepurașului cu bunătate și dragoste.

Nu toți știu care este semnificația micului urecheat, dar ne place să-l desenăm, însoțit de coșulețul plin cu ouă colorate și decorate.

Este simbolul sărbătorilor pascale din întreaga lume și aduce bucurie tuturor copiilor, și nu numai lor.

Stă în puterea noastră să aducem zâmbetul pe chipul celor mici. Și ce e mai frumos decât un zâmbet de copil?

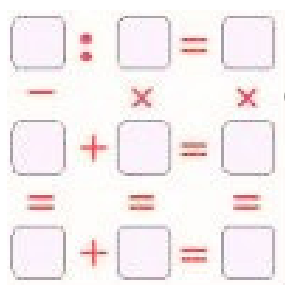
Cei mai mici elevi ai școlii noastre, Fluturașii isteți, au încercat, într-o întâlnire de Zoom, să-și exprime artistic sentimentele și au încărcat coșul lui Țupi-Țup cu ouă, care mai de care mai colorate.

Și, da, ne-am veselit cu toții, văzând cum din mânuțele lor mici, au început să apară urecheați care mai de care mai hazlii, cărând coșuri uriașe cu ouă multicolore însoțite de urarea: Paște fericit!

Acum așteaptă, cuminiți, cadoul de la lepuraș!

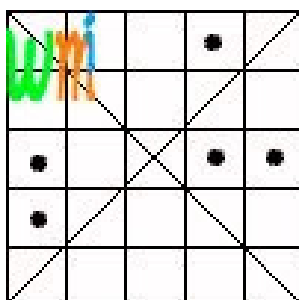
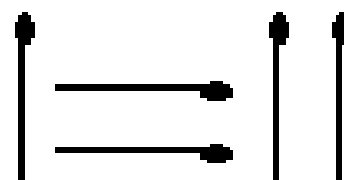
PROVOCĂRI ALE MINȚII

Selectate de
prof. MIRELA NIȚĂ

Completați imaginea alăturată cu cifre de la 1 la 9.
(Se pot repeta unele cifre. Nu este obligatoriu să le folosiți pe toate). Se completează astfel încât să se respecte operațiile.

Deplasați un băț astfel încât să se obțină o egalitate adevărată.

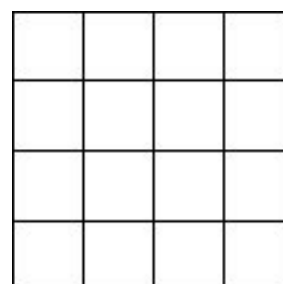

Fiecare din cele 5 bile trebuie mișcate numai cu un pătrățel, astfel încât, în final, să obțineți câte o bilă pe fiecare rând, coloană și pe diagonale.

Problemă

9 porci și 10 găini consumă 82 kg. 9 porci și 5 găini consumă 77 kg. Aflați câte kg consumă o găina și câte kg consumă un porc?

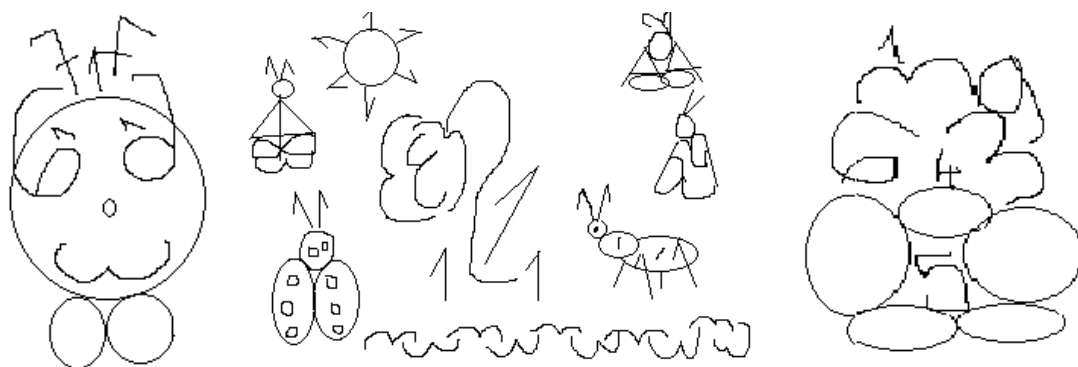
Aranjați numerele 1, 1, 2, 2, 3, 3, 4, 4, 5, 5, 6, 6, 7, 7, 8, 8 în pătrățelele pătratului magic astfel încât suma în fiecare rând și coloană să fie egală cu 18.

Numărul „elastic”

Există un număr format din două cifre care are o proprietate ciudată. Astfel, dacă din acest număr se scade 6, iar ceea ce rămâne se împarte la 5, rezultatul va fi un număr format tot din două cifre. Până aici nu este nimic neobisnuit. Dar iată că, dacă la numărul inițial, adăugăm 5, iar numărul obținut se împarte, de data aceasta, la 6, rezultatul va fi același, ca în primul caz. Care este acest număr „elastic”?

ADUNAȚI NUMERELE CARE APAR ÎN FIECARE FIGURĂ SAU ÎN IMAGINI

JOCURI ARITMETICE

Cereți unei persoane să-și aleagă două numere A și B mai mici ca 10, fără să le comunice celor prezenți. Mai cereți apoi acestei persoane efectuarea următoarelor operații simple:

- să înmulțească pe A cu 2;
- să adune la acest produs numărul 5;
- să înmulțească rezultatul obținut cu 5;
- să adune pe B la acest rezultat și să vă comunice ultimul rezultat, pe care să-l numim C.

Răspuns: Dacă scădeți, în gând, din C, numărul 25, obțineți un număr format din A zeci și B unități și deci veți putea spune foarte liniștit ce numere s-au ales.

O problemă de memorie

Scrieți pe o bucată de hârtie următoarele trei numere: 3.612.244.896, 1.734.681.360, 9.648.241.263 și cereți persoanei sau persoanelor de față, să le privească un minut și apoi să le transcrie din memorie. Mai mult decât de memorie, problema e de perspicacitate.

Răspuns: primul număr se obține prin dublarea succesivă a cifrelor începând cu prima (3, 6, 12, 24, etc.), al doilea număr se obține prin dublarea succesivă a unor numere începând cu acela format din primele două cifre (17, 34 etc.), s-a adăugat un zero pentru a se completa numărul de 10 cifre; al treilea număr se obține prin împărțirea succesivă prin 2 a numărului format din primele două cifre (96, 48, 24 etc.).

GLUME CU ȘI DESPRE MATEMATICĂ ȘI MATEMATICIENI

1. Examen. Studentul se prezintă pentru examinare, ținând în mână o fițuică, pe care sunt scrise câteva propoziții. Profesorul întreabă:

-Dar unde vă este răspunsul?

-În cap.

-Dar aceasta ce e? – indicând spre fițuică.

-Aceasta n-a încăput.

2. În timpul examenului, profesorul îl întreabă pe student:

-De ce sunteți așa de tulburat? Vă temeți de întrebările mele?

-Nu, domnule profesor! Mă tem de răspunsurile mele.

3. Odată, Moisi avea un student bătă... Și îl bagă în oral. Îi pune pe masă 10 becuri și îl întreabă:

-Dacă îmi spui câte becuri sunt aici, te trec examenul.

Studentul, fericit, răspunde:

-Sunt zece, domnule profesor!

-Greșit! spuse Moisi. Sunt 10 pe bancă și cu ăsta din buzunarul meu sunt 11! Ne vedem la toamnă.

În toamnă, studentul se prezintă la fel de bine. Moisi „îl invită” iarăși în oral. La fel, îi pune pe masă cele 10 becuri și îl întreabă:

-Câte becuri sunt aici?

-Sunt 11 becuri! răspunde studentul prompt.

-Greșit! Sunt numai 10! Nu mai am niciun bec în buzunar!

-GREȘIT, domnule profesor! Sunt zece becuri pe masă și cu cel din buzunarul meu, sunt 11!

4. Se întâlnește Zmeul cu Făt-Frumos îl întreabă:

-În ce vrei să ne batem, în săbii să ne tăiem sau în derivate să ne derivăm?

-În derivate!

Și încep să se bată cei doi. Îl derivează Făt-Frumos pe Zmeu. Nimic. Îl mai derivează o dată, și încă o dată, și încă o dată... și la un moment dat, obosește și îi zice:

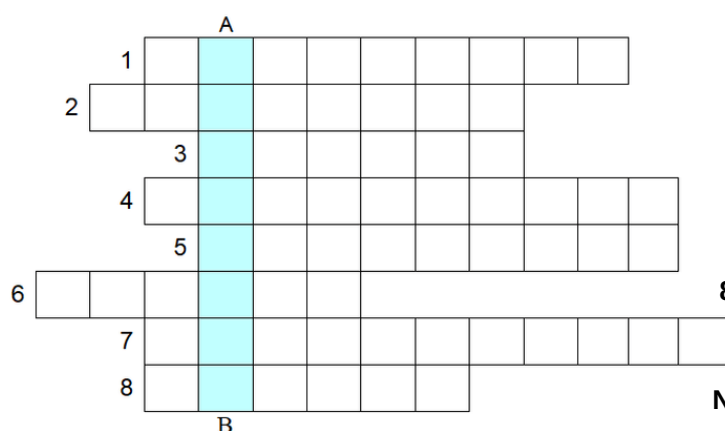
-Măi, al naibii mai ești, zmeule! Ești vreo rudă de-a lui e la puterea x ?

5. Un ardelean și un matematician în tren... După un timp, trec pe lângă o stână. Ardeleanul 1, 2, 3, 4, 5... 425 de oi. Se uită matematicianul, scoate un pix și o foaie calculează... nimic. După o oră, trec pe lângă altă stână. Ardeleanul 1, 2, 3, 4, 5, 6... 281 de oi. Matematicianul scoate notebook-ul, calculează, tot nimic. După câteva ore, trecând pe lângă altă stână, ardeleanul începe: 1, 2, 3, 4, 5... 892 de oi. Matematicianul scoate mobilul și calculează... nimic... Atunci îi spune ardeleanului:

- Măi, omule, cum ai făcut? Eu, matematician cu 'șpe mii de diplome, nu am putut număra, iar tu, un ardelean... cum ai făcut?

- No, da-i simplu, domnul meu, numeri picioarele și împarți la patru...

REBUS

Horizontal

1. Latură a unui triunghi dreptunghic
2. Figură geometrică
3. Matematician grec
4. Materie de studiu în școală
5. Ramură a matematicii
6. Câțul neefectuat a două numere
7. Tip de triunghi
8. Altă latură a unui triunghi dreptunghic

Vertical A-B:

Numele unui matematician grec cunoscut și pentru teorema care-i poartă numele

MATEMATICĂ DISTRACTIVĂ

IFRIM ANDREEA MIRUNA, clasa a IV-a B
Coord. prof. inv. primar Cecilia Văsuianu

Problema I.

Cum spunem corect: „5 cu 8 fac 12” sau „5 plus 8 este egal cu 12” ?

Problema II.

Doi muzicieni cântă 2 melodii în 2 minute. Câți muzicieni cântă 5 melodii în 5 minute? Dar 10 melodii în 10 minute?

Problema III.

Într-o zi însorită de vară, am fost în excursie la Piatra Neamț împreună cu cei 33 de colegi și, bineînțeles, doamna învățătoare. Câte picioare au fost în autocar?

Problema IV.

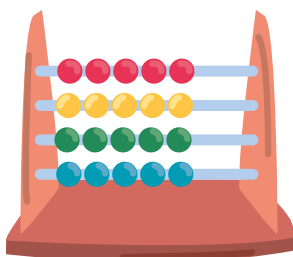
Unde este ziua de joi înaintea zilei de miercuri?

Problema V.

Într-un acvariu sunt 20 de pești. 4 se îneacă, 10 dispar din vedere și 2 se sufocă. Câți pești au rămas?

Problema VI.

Dacă pe talerul unui cântar se pun 5 kilograme de struguri cu 4 lei kilogramul, câte kilograme de struguri cu 2 lei kilogramul trebuie puse pe celălalt taler pentru a echilibra balanța?

SOLUȚII:

I. $8+5=13$

II. 2 muzicieni

III. 72

IV. În dicționar

V. 20

VI. 5 kilograme

TIR CU ARMA

JOGHIU ALEXANDRA, clasa a VIII-a C
coord. prof. Ciobotaru Elena

Tirul cu arma este un sport deosebit. Constă în atenție, disciplină, liniște și, mai ales, coordonare. Este un sport ce nu poate fi practicat de oricine, deoarece implică multă concentrare și atenție.

Acest sport constă în tragerea cu pușca cu aer comprimat. Tragerea se face cu alice sau diaboluri, ce au viteza până la 200 de atmosfere. Armele sunt diferite, pornind de la cele pentru începători cu greutate de 2-3,5 kg, la cele pentru avansați, ce cântăresc 4-6 kg.

Practic acest sport de patru ani. Este singurul sport care m-a determinat să muncesc și să vreau să îl continui. La început a fost mai greu să mă acomodez cu poziția, cu arma și cu tot ce trebuia să fac, dar, prin efort susținut și determinare, am reușit. Este un sport individual. Tirul cu arma mi-a dezvoltat anumite calități, cum ar fi: atenția, răbdarea și, cel mai important, din punctul meu de vedere, concentrarea într-o competiție. Totodată, practicând acest sport, am interacționat cu doi dintre campionii României, Alin Moldoveanu și Laura Coman (Ilie), primind sfaturi utile din partea lor, care m-au ajutat să îmi îmbunătățesc tehnica.

SPORT ȘI PLIMBARE

VĂCEANU MIHAI, clasa a VI-a
coord. prof. Mioara Brumaru

*Haideți toți la o plimbare,
 Să culegem câte-o floare,
 Cu-ale voastre biciclete
 Role, skateboard, trotinete!
 Și la munte, și la mare,
 Să facem multă mișcare,
 Să ne cățărăm pe munți,
 Să înotăm în ape-adânci.
 Pe zăpadă și pe gheață
 Să-alergăm de dimineață,
 Iară vara pe răcoare,
 Să ne bălăcim în mare.*

Antrenamentele mele sunt de luni până vineri, petrecând peste o oră și jumătate în poligon. Sunt zile în care îți poate merge foarte bine și să tragi foarte grupat, pe mijlocul țintei, dar sunt zile când îți poate merge mai puțin bine, dar și atunci trebuie să demonstrezi că, oricât de rău te-ai simți, poți să te concentrezi și să grupezi bine. În acest sport, ca să reușești, trebuie să te cunoști pe tine însuși.

În acest an, 2021, concurând la Campionatul Național de juniori 3, desfășurat la București, am câștigat locul I și am ajuns campioana națională a României. A fost o bucurie enormă. Cu multă, bucurie, speranță, muncă, dar și panică, suspans, mi-am atins obiectivul. A fost o concurență destul de mare, dar, având încredere în mine și în ce pot să fac, am reușit să câștig acest titlu și o experiență pe care nu o voi uita niciodată. Acum mă antrenez pentru a progresa și pentru a urca pe podium și la categoriile mai mari sau chiar să câștig alte titluri de campioană. Am un dar, pe care Dumnezeu mi l-a dat și trebuie să-l folosesc, să-l dezvolt spre bucuria mea, a familiei mele și a tuturor celor ce iubesc acest sport.

VIAȚĂ SĂNĂTOASĂ

VLAD MATTEO, clasa a VI-a
coord. prof. Mioara Brumaru

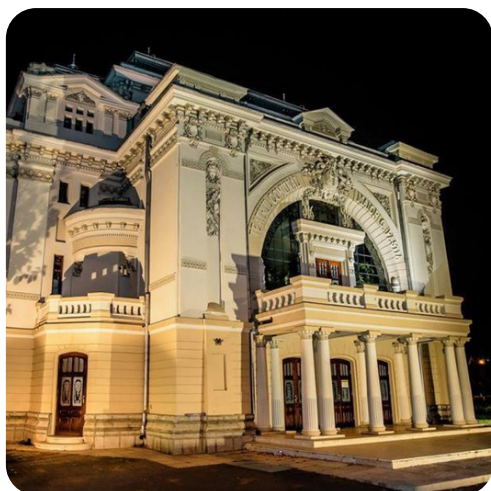
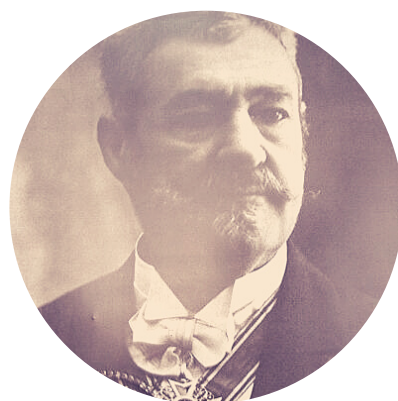
*Mănânc bine, sănătos,
 Și sunt foarte curajos,
 Merg la sală și înot,
 Iar seara mănânc compot.
 Multe fructe și legume
 Care fac bine, pe bune...
 La școală mergem cu drag,
 Profesorii ne atrag.
 Pentru o viață sănătoasă,
 Fă mișcare și acasă.*

ȘTIAȚI CĂ...

... Ion Basgan (1902 - 1980) a fost un inginer și inventator român, care a devenit celebru pentru invenția sa în domeniul industriei petroliere - forajul cu aplicația sonicității, dar și pentru descoperirea efectului care-i poartă numele - „efectul Basgan”? Din anul 1998, ȘCOALA noastră îi poartă numele cu mândrie.

...Gheorghe Pastia (1848 - 1929) a fost un filantrop român care a realizat, prin donarea întregii sale averi, două instituții de cultură din orașul Focșani: Teatrul Municipal „Maior Gheorghe Pastia” și Ateneul Popular „Maior Gheorghe Pastia”?

...Teatrul Municipal „Maior Gheorghe Pastia” din Focșani a fost construit între anii 1909 și 1913, la inițiativa maiorului în rezervă Gheorghe Pastia care a donat 570.000 de lei pentru executarea lucrărilor de construcție și de amenajare interioară, terenul fiind pus la dispoziție gratuit de municipalitatea orașului Focșani? Condiția principală cu care maiorul Pastia a realizat donația a fost ca teatrul să poarte veșnic inscripția Teatrul „Maior Gheorghe Pastia”.

...Construcția Ateneului Popular „Maior Gheorghe Pastia” din Focșani a fost realizată la inițiativa maiorului în rezervă Gheorghe Pastia care a finanțat lucrările de construcție și de amenajare interioară între anii 1925 și 194? Acesta a fost construit în stil neoromânesc (neobrâncovenesc) de un grup de arhitecți format din Petre Antonescu, Sebastian Vasilescu, Frederich Hamel, coordonați de Ion Mincu.

SURSA: www.wikipedia.org

ȘTIAȚI CĂ...

- Fiecare dentiție este diferită? La fel ca și amprente, dinții noștri sunt unici la fiecare persoană în parte.
- Nu toate persoanele își pierd dinții de lapte? În jurul vârstei de 5-6 ani, dantura permanentă începe să o înlocuiască pe cea de lapte. Uneori însă, nu se întâmplă acest lucru la toți dinții.
- Dintele pe care îl vezi cu ochiul liber reprezintă de fapt doar 2/3 din lungimea totală a acestuia? Restul constituie rădăcina care este implantată în os și este acoperită de gingie.
- Smalțul dinților este cea mai dură substanță a corpului uman? Poate părea greu de crezut, însă acest lucru se întâmplă tocmai pentru a ajuta la sfărâmarea și mestecarea alimentelor.
- Doar 35% dintre persoanele adulte au măsele de minte?
- Conform unui studiu, femeile zâmbesc în medie de 62 de ori pe zi? Bărbații în schimb, de 8 ori. Iar copiii de peste 400 de ori.
- Cea mai comună afecțiune este reprezentată de caria dentară, urmată de răceală?
- Periuța a fost inventată de către chinezi? Datorită lor avem astăzi la îndemână acest instrument care ne ajută să avem o igienă orală optimă și niște dinți sănătoși.

Informații selectate de dr. Claudia Găman din revista „Actualități stomatologice”

- „Amprenta” unei limbi este cu adevărat unică? Amintește-ți acest lucru data viitoare când scoți limba la cineva.
- Numărul de bacterii din gura unei persoane este egal cu numărul de oameni care trăiesc pe Pământ sau este chiar mai mare?
- Ochiul uman poate distinge până la 10 milioane de culori diferite?
- Urechile noastre continuă să crească pe parcursul vieții noastre la o viteză aproape incredibilă - un sfert de milimetru pe an?
- Un om petrece aproape 5 ani din viața sa clipind? Din fericire, putem face multe alte lucruri în timp ce clipim.
- Când te naști, ai 300 de oase. Acum, dacă ești adult, ai 206 oase. Diferența dintre cele două valori nu înseamnă că oasele tale au dispărut, ci înseamnă că s-au sudat cu alte oase.

SURSA: www.doc.ro

ȘTIAȚI CĂ...

CURIOZITĂȚI DESPRE BIBLIOTECI DIN ÎNTREAGA LUMĂ:

- Cea mai mare bibliotecă din lume este Biblioteca Congresului din Washington.
- Cea mai mică bibliotecă din lume se află în New York și a fost construită într-un rezervor de apă reciclat. Este o bibliotecă în aer liber, gratuită, în care încapă un singur cititor.
- În Norvegia, atunci când cineva publică o carte, statul o cumpără în 1000 de exemplare pentru a fi distribuite în bibliotecile țării.
- Biblioteca Haskell este traversată de granița dintre Canada și SUA. Frontiera este delimitată de o linie neagră care separă orașul Derby Line (Vermont) și Stanstead (Quebec). De altfel, aici se găsesc și foarte multe cărți din literatura franco-canadiană, iar bibliotecarii vorbesc cu ușurință și în engleză și în franceză.
- Biblioteca Beinecke aparține Universității Yale din New Haven, Connecticut. Pereții săi exteriori sunt construiți integral din marmură translucidă. Nu are ferestre, tocmai pentru a proteja cărțile. Aici se regăsesc cele mai multe cărți și manuscrise rare.
- În lume, există conceptul de biblioteci umane: cititorul poate împrumuta o persoană pe care o poate întreba orice, astfel interlocutorul devenind o carte vie.
- Biblioteca Tianjin Binhai din China a fost construită într-un timp record de 3 ani. Este una din cele mai futuriste biblioteci. Se aseamănă cu un ochi gigantic: o sferă se află în mijlocul acesteia, în jurul căreia se regăsesc în jur de 1,2 milioane de cărți.
- În Norvegia, o carte poate fi returnată în orice bibliotecă, chiar dacă a fost împrumutată din alt loc.
- Biblioteca care a inspirat subiectul cărții Numele trandafirului de Umberto Eco este Biblioteca Abației din Melk.
- Pe bancnota de 500 de lei, apare Biblioteca Centrală Universitară din Iași.
- În stațiunea Albena din Bulgaria, a fost inaugurată prima bibliotecă pe plajă din Uniunea Europeană. Este denumită The Library Beach.
- Fațada de La Bibliothèque De La Cité din Lyon este pictată sub forma unor ferestre din care ies cărți.
- Biblioteca publică din Kansas și Biblioteca din Karabük (Turcia) sunt construite sub forma unor rafturi cu cărți.
- Conform unui sondaj de pe boredpanda, Biblioteca Universității Tehnice Gh. Asachi din Iași este una din cele mai frumoase biblioteci din lume.

SURSA: <https://floridincalimara.ro/cateva-curiozitati-despre-bibliotecile-din-intreaga-lume/>

CURIOZITĂȚI DESPRE ȘCOLI DIN ÎNTREAGA LUME:

Prima zi de școală în lume

- În Japonia, școala începe este în luna aprilie. Aici festivitatea deschiderii anului școlar începe cu o poză făcută elevilor la poarta școlii și continuă cu o ceremonie în sala de sport, acolo unde elevii noi, din primul an de școală, au parte de o primire specială. Toți elevii vin îmbrăcați în uniforme, iar mamele acestora poartă kimonouri tradiționale.
- În Germania, prima zi de școală este una dulce pentru copii, deoarece primesc un cornet plin cu dulciuri, gustări sau mici daruri, cornet pe care îl pot deschide doar la școală. Important de știut este faptul că în Germania, copiii care intră la școală trebuie să știe să scrie și să țină corect în mână un instrument de scris.
- Rusia școala începe întotdeauna pe 12 septembrie, indiferent dacă ziua pică în weekend ori într-o zi de sărbătoare. Ziua de 12 septembrie poartă numele de Ziua Științei și marchează începutul toamnei.
- În Israel tradiția primei zile de școală spune că elevii ling literale desenate cu miere pe tablă, asta pentru a-și aduce aminte că învățătura este una benefică pentru ei.
- În Noua Zeelandă, copiii încep școala în luna februarie, la sfârșitul iernii. La ceremonia de deschidere se desfășoară dansuri războinice, se cântă și se țin discursuri importante. Aici, tradițiile din prima zi de școală reflectă cultura populației indigene Maori.
- În Olanda, copiii încep școala de la vârsta de 4 ani. Bineînțeles că primii ani de învățătură sunt doar pentru a se familiariza cu programul și învață să se joace și să socializeze. Programul de școală îl încep de la 6 ani.
- În India, prima zi de școală coincide cu începutul sezonului musonic, motiv de distracție. Copiii indieni primesc în clase ghiozdane pline cu rechizite, dar și bomboane dulci și umbrele colorate. În Polonia, toți copiii poartă la școală uniforme în fiecare zi. Băieții poartă pantaloni albaștri, iar fetele fuste albastre.
- În Finlanda, școlile sunt considerate cele mai bune școli din întreaga lume. Aici se desfășoară o mulțime de activități practice, pentru a-i antrena pe copii, iar până în clasa a treia nu se dau note. De asemenea, până în clasa a XII-a nu se dau testări sau evaluări naționale, iar elevii nu se confruntă cu presiunea venită din parte profesorilor din cauza notelor.
- În Elveția, sistemul de învățământ le oferă copiilor de două ori pe zi pauză de masă. În tot acest timp, părinții pot veni la școală să îi ia pe copii acasă pentru a lua masa împreună.

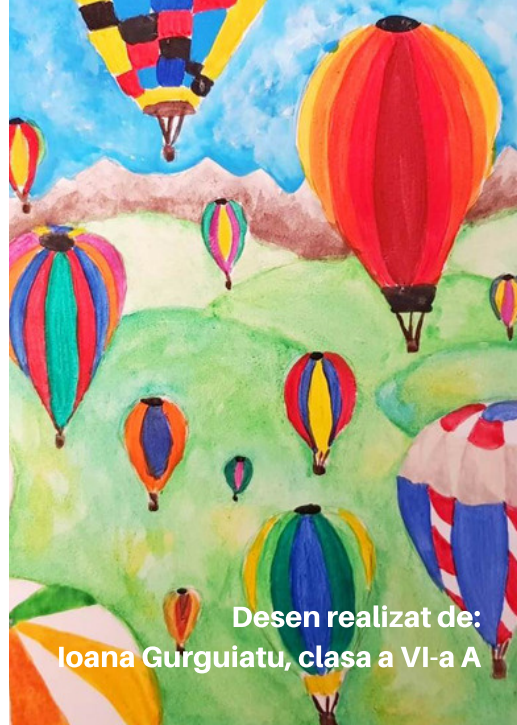
SURSA: <https://pedagogoteca.ro/ce-reprezinta-prima-zi-de-scoala-pentru-elevii-din-intreaga-lume/>

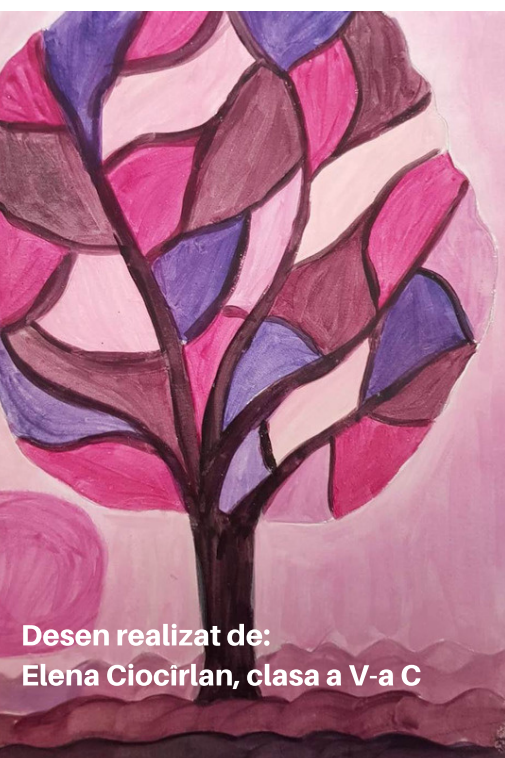
CUPRINS

EDITORIAL: Totul va fi bine! - Dima Alina	p. 1
Drumul către școala care m-a ales - Dumitru Lucica	p. 3
O sorcovă veselă - Boghean Rareș	p. 5
Școala viitorului - Jișu Mihai	p. 6
Copiii viitorului - Stanciu Diana Marina	p. 7
Corabia de hârtie - Cartas Ștefan Andrei	p. 7
Povestea unei picături de apă - Grigore Iosif	p. 8
Amintiri nemuritoare - Bucovineanu Maria	p. 9
Căsuța mea dragă - Cotîrlan Lavinia	p. 10
Lupușor și Nicușor (fabulă) - Boghean Rareș	p. 11
Floricea galbenă - Marinescu Daria	p. 12
Visul - Munteanu Giulia	p. 13
Furtună pe mare - Iliescu Ilinca Ioana	p. 14
Strada mea - Gurguiatu Ioana	p. 15
Petru Dumitriu: scurtă biografie - Catană Marius Ionuț	p. 16
Le professeur du troisieme millenaire - Bratu Adriana	p. 17
Tărâmul de ciocolată - David Mihai Andrei	p. 19
Măști ale multiculturalității și ale interculturalității - Țandără Mariana, Munteanu Gina	p. 20
Cum și-a găsit iepurașul casa - Grigore Iustin	p. 23
Pisica poznașă - Ciocârlan Elena	p. 23
Mama, nu doar un cuvânt - Grigore Iosif	p. 24
Bruno, liderul vânătorilor cenușii - Pițigoi Andreea	p. 25
Pe curând vacanță - Vrabie Maria - Luiza	p. 26
O zi de toamnă - Reghină Sebastian	p. 27
Biblioteca: împreună pentru o comunitate puternică - Tătăruș Margareta	p. 28
Altă lume - Catană Mara-Teodora	p. 30
Emoțiile - Ciubotaru Octavian	p. 31
Cărțile sunt o comoară - Angheluță Ana-Maria	p. 32
Marie Curie - savanta care a câștigat două Premii Nobel - Angheluță Adelina	p. 34
De vorbă cu emoțiile... în pandemie - Bradea Alina	p. 36
Ce rol au culorile în viața noastră - Dima Petru	p. 37
Cinstește... ca să-ți fie bine - Miron Eva	p. 38
Sărbătoarea de Crăciun - Spătaru Mălina	p. 38
Bucuria Crăciunului - Cudalb Mariana	p. 39
Cadoul de Crăciun - Panaite Luiza	p. 41
Copilăria - Țirîță Larisa	p. 42
Primăvara - Oprea Filip	p. 42
Omul de zăpadă - Ganea David, Murgu Cosmin	p. 42
Lumea minunată a copilăriei - Gîrleanu Nina	p. 43
Paștele - Sărbătoarea creștinătății - Rusta Georgina Elena și Apostu Lenuța	p. 44
Coșul lui Țupî-Țup - Neață Carmen	p. 46
Provocări ale minții - Niță Mirela	p. 47
Matematică distractivă - Ifrim Andreea Miruna	p. 50
Tir cu arma - Joghiu Alexandra	p. 51
Sport și plimbare - Văceanu Mihai	p. 51
Viață sănătoasă - Vlad Mateo	p. 51
Curiozități. Știați că... ..	p. 52

Desen realizat de:
Ioana Gurguiatu, clasa a VI-a A

Desen realizat de:
Ioana Gurguiatu, clasa a VI-a A

Desen realizat de:
Elena Ciocirlan, clasa a V-a C

Desen realizat de:
Alexandru Mirică, clasa a VI-a A

**ȘCOALA GIMNAZIALĂ
ION BASGAN
FOCȘANI**

**TOATE DESENELE
SUNT REALIZATE
DE ELEVI AI ȘCOLII NOASTRE
SUB ÎNDRUMAREA
PROFESORILOR
VERONICA GROPER ȘI
MIHAELA VASILE**

ANUL 4, Nr. 4, Mai 2021

ISSN 2501 – 7373, ISSN – L 2501 - 7373

REVISTA ȘCOLII GIMNAZIALE „ION BASGAN” FOCȘANI

DE LA 2 PENTRU VOI

Conectează-te cu noi!

Contact:

Strada Mare a Unirii nr. 64
telefon/fax: 0237 622 878
e-mail: basgansc@yahoo.co.uk
Focșani - Vrancea - România

